

พิ ม (พี) คั า

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๔๒

เล่ห์รัก ยาใจ

ผู้เขียน : แก้วแต้ม

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1936-6

ราคา ๓๘๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกูลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนา เมธวัชร

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.พี. (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : ธัญภัทร พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สตาปอร์นบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์นบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๕

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

ພິພຸພຸ
ກະດານຄອນສາຍຕາກຣີນຣັດ
www.greenread.com

๑

มนุษย์ทุกคนต้องการยา...รักษาใจ

“ขอบคุณหมอมากนะครับที่ช่วยชีวิตเมียผม”

ชายตรงหน้ายกมือประนมค้อมศีรษะลงจนสุด หลังจากแพทย์ได้ช่วยหญิงคนรักให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของมัจจุราช

สำหรับภรรยาแล้ว สิ่งที่ทำให้ชื่นใจไม่ใช่คำชม แต่เป็นความรู้สึกยินดี ยามมีโอกาสดได้ช่วยชีวิตของแม่ลูกพร้อมกันต่างหาก แม้ว่าเมื่อสามชั่วโมงก่อน เขารู้สึกเครียดและกังวลอย่างมากเมื่อคนป่วยหญิงอายุยี่สิบห้าถูกเข็นเข้ามาในห้องฉุกเฉิน

หล่อนมีภาวะรกเกาะต่ำและตกเลือด ความดันลดต่ำถึงเกณฑ์ที่เรียกว่าช็อก แม้ขณะนี้ทารกในครรภ์จะอายุเพียงแค่แปดเดือนเศษ แต่เพื่อช่วยชีวิตจึงต้องได้รับการผ่าตัดด่วน

ทีมแพทย์อยู่ในภาวะตึงเครียด หลังทำคลอดและส่งเด็กให้กุมารแพทย์ดูแล ปัญหาต่อมาก็คือมดลูกหดตัวไม่ดี ตำแหน่งที่รกเกาะมีเลือดออกมาก ภาวะเย็บห้ามเลือดจุดต่างๆ ทุกครั้งที่เครื่องจับสัญญาณชีพตรงหัวเตียงร้องเตือน นายแพทย์หนุ่มก็ยังร้อนใจ แต่ด้วยสำนึกของคน

เป็นแพทย์ เขารู้ว่าตนจะเสียสมาธิไม่ได้ สิ่งที่ต้องทำคือใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาดูแลผู้ป่วยให้ดีที่สุด

ภารุจเป็นสูตินรีแพทย์ เรียนจบเฉพาะทางเมื่อปีที่แล้วนี้เอง เขาเลือกเป็นอาจารย์เพื่อใช้ความรู้ดูแลคนป่วยควบคู่กับการเป็นครูของนักศึกษาแพทย์

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว”

“ถึงยังไงผมก็ขอบคุณครับ ตอนอยู่บ้านเมียผมเลือดออกเยอะมาก ผมเองก็ทำอะไรไม่ถูก มือไม้สั่นไปหมด”

สภาพคนเจ็บมีเลือดประอะเต็มผ้าถุง เช่นเดียวกับเสื้อผ้าของสามีที่เลอะไปด้วย แต่ตอนนี้ทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปเรียบร้อยแล้ว

“คนไข้ปลอดภัยแล้วนะครับ แต่คงต้องอยู่ดูอาการในไอซียูคืนนี้ก่อน แต่คุณหญิงไม่ต้องกังวลนะครับ กลับบ้านไปพักผ่อนก่อน ไว้ถ้าให้เยี่ยมได้เมื่อไหร่ ผมจะรีบให้พยาบาลโทร.ไปแจ้ง”

ภารุจเจรจากับญาติคนไข้อีกสองสามประโยค จากนั้นก็เดินปลีกตัวออกมา เขายังคงอยู่ในชุดผ่าตัดสีเขียวคอวีสวมทับด้วยเสื้อกาวน์สีขาว ใบหน้าคมสันเผยความอึดโรย แต่มองออกกว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง

ดีมากมายแล้ว นาฬิกาข้อมือบอกเวลาเที่ยงคืน ภายในโรงพยาบาลค่อนข้างเงียบ เขาอ่อนล้า ปวดเมื่อยไปทั้งตัว อยากอาบน้ำและทิ้งตัวบนเตียงนอนนุ่มๆ แต่ค่าคินนี้อย่างยิ่งยาวไกลเพราะต้องอยู่เวรทั้งคืน ชายหนุ่มก้าวเท้าไปตามทางเดิน อดไม่ได้ที่จะหยุดยืนตรงมุมประจำ

พระบรมรูปของสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก ประดิษฐานอยู่ตรงนั้นตั้งแต่หกสิบปีก่อน ทุกวันจะมีชาวบ้านและบรรดาญาติคนไข้แวะมาสักการะพระบิดาแห่งการแพทย์ไทยเป็นจำนวนมาก แต่สำหรับภารุจ การได้หยุดยืนดู หวนรำลึกถึงคำสอนของพระองค์ท่าน กลับเป็นพลังใจช่วยขับไล่ความเหนื่อยล้าให้หมดสิ้นไป

นับตั้งแต่ก้าวเข้ามาเป็นนักศึกษาที่นี่ รุ่นพี่ก็มักจะถ่ายทอดคำสอน

ของพระองค์ท่านให้ฟังอยู่เสมอ

‘ผมไม่ต้องการให้คุณเป็นแพทย์เพียงอย่างเดียว แต่ต้องการให้เป็นมนุษย์ด้วย’

‘มนุษย์’ หมายถึง คนธรรมดาที่ไม่มีอัตตาเพราะถือว่าตัวเองเรียนเก่ง และเป็นชนชั้นหัวกะทิ แต่ต้องเข้าถึงจิตใจผู้ป่วย ดูแลพวกเขาประดุจญาติ ไม่เพียงแต่รักษาโรค ยังต้องดูแลสภาพจิตใจและครอบครัวผู้ป่วยด้วย แม้จะมาจากต่างฐานะและอาชีพ แต่หน้าที่ของแพทย์ก็คือผู้ให้

โรงพยาบาลแห่งนี้เป็นสถาบันอบรมแพทย์ชั้นนำของประเทศ นอกจากวิชาการยังสอนคุณธรรมอีกด้วย เขายังจำความรู้สึกในงานรับน้อง ข้ามฟากได้ ผู้ที่เอื้อมมือไปรับภาระขึ้นจากเรือคือศาสตราจารย์เกียรติคุณ หรือผู้บำเพ็ญตนเป็นประโยชน์ต่อสังคม เขาเคยฝันว่าสักวันจะเป็นหมอที่ดี เป็นอาจารย์ที่ดี แม้ว่าตอนนั้นเขาจะเป็นเพียงอาจารย์ตัวเล็กๆ ที่เพิ่งเริ่มบทบาทของตนเองก็ตาม

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสิ้น ภารุจหยิบขึ้นมาดู เบอร์โทรศัพท์ตรงหน้าจอ ไม่คุ้นเคย แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจกดรับสาย เขานั่งอยู่นานตอนที่ปลายสาย ละล่ำละลัก

“ใจเย็นๆ จะรีบไปเดี๋ยวนี้”

ภารุจควรจะผล็อยหลับทันทีที่หัวถึงหมอน แต่ตอนนี้กลับนั่งตาค้าง เพราะคิดไม่ตก หลังจากได้โทรศัพท์ด่วน เขาก็ต้องขอร้องอาจารย์รุ่นน้อง ให้อยู่เฝ้าแทนจนกระทั่งเช้า เขาขับรถด้วยความเร็วสูงไปยังจุดหมายเพื่อทำคลอด แม้จะเป็นงานที่ทำประจำ แต่เขากลับรู้สึกเคร่งเครียดกว่าเดิม เกือบเท่าตัว

ภาพถ่ายในโทรศัพท์มือถือคือภาพเด็กทารกวัยแบเบาะ หน้าตา ประมิมพ์ประพายคล้ายใครคนหนึ่ง เขาเคยดีใจที่ทำคลอดเด็ก แต่ไม่มี ครั้งไหนที่ลำบากใจถึงเพียงนี้ เขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าบิดาจะรับเรื่องที่เกิดขึ้น

ได้แค่นี้

บิดาของภารุจคือ ศาสตราจารย์ภาคภูมิ ถวัลวงศ์ เป็นคัลยแพทย์รับราชการในโรงเรียนแพทย์มานานแล้ว พออายุมากขึ้นก็เริ่มสนใจงานบริหาร ชาวล่าสุดแถมว่า ท่านอาจได้รับการโหวตให้เป็นคณบดีของคณะแพทยศาสตร์แห่งนี้

ภารุจยังมีพี่สาวอีกคนชื่อปาริณา อายุมากกว่าชายหนุ่มสิบปี ในอดีตเคยทำผิดพลาดเพราะตั้งครรภในวัยเรียนกับแฟนหนุ่มชาวต่างชาติ สองพ่อลูกจึงบาดเจ็บกัน

ภาคภูมิพูดเสมอว่า ลูกชายเป็นความหวังที่จะสืบทอดทุกอย่างทั้งหน้าที่การงานและตำแหน่งบริหาร แม้ภารุจจะปฏิเสธหัวชนฝาก็ตาม แต่ตอนนี้เหมือนเขากำลังก่อปัญหามากกว่าเก่า

ชายหนุ่มโทร. หา ‘ต้นเหตุของเรื่อง’ หลายครั้งแต่ไม่มีสัญญาณอีกฝ่ายคงปิดโทรศัพท์หนีเพราะรู้สึกผิด ทั้งภรรยาใหญ่คับอกให้ภารุจเผชิญตามลำพัง แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาจะทำให้ดีที่สุด แม้ว่ามันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตก็ตาม

ห้องรับประทานอาหารวันนี้มีสมาชิกในบ้านอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา เป็นปกติที่ภาคภูมิมักจะนั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ ส่วนประไพนั่งข้างๆ ปาริณาก็ถูกบังคับให้มานั่งร่วมโต๊ะ แม้ระหว่างนั้นจะถูกเหน็บแนมอยู่บ่อยครั้งจนเป็นเรื่องเคยชินไปแล้ว

“เมื่อคืนอยู่เวรได้นอนมั่งไหมจ๊ะ ทำไมสีหน้าไม่ค่อยดีเลย” ประไพถามบุตรชาย

“ไม่ได้นอนหรือครับ พอดีมีเคสหนักเพิ่งผ่าตัดเสร็จตอนตีสาม แต่แม่ไม่ต้องห่วงนะครับ คืนนี้ผมจะนอนแต่หัวค่ำ”

บ้านของชายหนุ่มอยู่ห่างจากโรงพยาบาลเพียงห้าร้อยเมตร เขามักกลับมาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อ แล้วเดินกลับไปสอนข้างเตียงให้นักศึกษาแพทย์

ในตอนเช้า แต่วันนี้เป็นวันแรกที่ชายหนุ่มต้องฝากภารกิจนั้นไว้กับคนอื่น เพราะร่างกายเหนื่อยล้า

กิจวัตรประจำถ้าไม่อยู่เวรคือรับประทานอาหารเช้าด้วยกัน คุณเรื่อง สัพเพเหระ บ่อยครั้งที่บิดาเป็นฝ่ายผูกขาดการสนทนาโดยมีสมาชิกคนอื่น นั่งฟัง

“เมื่อไหร่จะเลิกอยู่เวรปรึกษาเสียที เหนื่อยก็เหนื่อย มาเป็นผู้บริหารอย่างพ่อดีกว่า”

บิดาเคยเกลี้ยกล่อมมารุจหลายครั้งให้เลิกทำเวรปฏิบัติ ยิ่งปัจจุบัน การฟ้องร้องแพทย์ผู้ดีขึ้นเป็นดอกเห็ด โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาสัตวแพทย์ ซึ่งต้องดูแลแม่และลูกพร้อมกัน

“แต่ผมชอบตรวจคนไข้ ให้นั่งในห้องประชุมทั้งวันคงไม่ไหวหรอกครับ พ่อ”

ชายหนุ่มเคยถามตัวเองว่า เพราะอะไรถึงอยากทำคลอด ในขณะที่ แพทย์สาขาเดียวกันหลายคนพากันเลิกทำงาน แต่ทุกครั้งที่ได้ยินทารก แผลเสียงจ๋า ก็ได้คำตอบในวินาทีนั้น เขามีความสุขยามได้เห็นใบหน้าของ เด็กแรกเกิด ร่างที่สดใสและทรงพลัง แม่สิ่งที่แฝงมาด้วยความเสี่ยง

“เกมันดื้อ พ่อพูดอะไรก็ชอบเถียงอยู่เรื่อย”

“โอ้ พ่อครับ คนเราไม่เหมือนกัน พ่ออาจจะมีความสุขที่ได้บริหารงาน ได้ดูแลคนเยอะๆ แต่ผมชอบตรวจคนไข้ นานาจิตตังเถอะครับ”

“แม้ว่ามันจะทำให้แก่เสี่ยงต่อการถูกฟ้องร้องนั่นหรือ เรียนอะไร ไม่เรียน อุตริอะไรไปเรียนสุดี้ แก่ก็รู้ว่าสมัยนี้ฟ้องร้องกันที่สามสิบสี่สิบล้าน แล้วเกมันปัญญาจายหรือไง”

ประไฟซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ลูบหลังมือสามี พร้อมตักอาหารให้อย่างเอาใจ

“โอ้ คุณคะ อย่างบนตารุจเลย ไหนๆ ก็เรียนจบมาแล้ว ในเมื่อมันเป็นสาขาที่ตารุจชอบก็ตามใจลูกเถอะนะคะ”

“ก็มีอย่างที่ไหน แทนที่จะเรียนศัลยกรรมเหมือนผม จะได้ฝากงาน

ให้ได้ ไม่ต้องทำคลอดอดหลับอดนอน ไม่รู้มันเพี้ยนหรือเปล่า” ภาควุมิ
ตำหนิ

ครั้งแรกที่รู้ว่ามารุจตัดสินใจเรียนต่อเฉพาะทางในแผนกสูตินรีเวช
ภาควุมิถึงกับไม่ยอมพูดด้วย เพราะตั้งความหวังมาตลอดว่าบุตรชายจะ
เจริญรอยตามด้วยการเป็นศัลยแพทย์ แต่พอรู้ว่าอีกฝ่ายสนใจไปเรียนต่อ
ซับบอร์ด^๑ ต่างประเทศ ผู้เป็นพ่อจึงมีท่าที่อ่อนลง

“แต่รูจอาจจะชอบทำคลอดก็ได้นะคะ ปาไม่เห็นน้องเหนื่อยเลย
มีแต่ยิ้มด้วยความภูมิใจ จริงไหมรูจ” ปารีณาเสริม

“ไม่ใช่หน้าที่เกยายปา ที่จะออกความเห็น คนอย่างแกคิดอะไรเป็น
ที่ไหน พระอาทิตย์ขึ้นถึงรู้จักทางกลับบ้าน ถ้าไม่เพราะแกเป็นเด็กใจแตก
ปานนี้ก็ให้เป็นหมอแล้ว”

ปารีณาหน้าซีด มารุจเหลือบมองอย่างให้กำลังใจ ภาควุมิคอยหาเรื่อง
ว่าบุตรสาวอยู่เรื่อย ยิ่งปรีณาประชดด้วยการออกเที่ยวเตร่ ผู้เป็นพ่อก็ยัง
โกรธ

“ทำไมคุณพ่อต้องว่าปาอยู่เรื่อย”

“จะไม่ให้ฉันว่าได้อย่างไร ในเมื่อแกทำให้ฉันขายหน้า”

“คุณพ่อคะ...” ปารีณาน้ำตาซึม แต่แทนที่บิดาจะยอมหยุด กลับ
ผลรวทยิ่งกว่าเดิม

“ไม่ต้องมาบิบน้ำตา อยากไปไหนก็ไป แต่จำเอาไว้นะว่า อย่าเอานิสัย
เลวๆ ของแกไปให้มาร์คหาลานฉันเด็ดขาด”

แฟนของปารีณารับเด็กไปเลี้ยงที่อเมริกา แต่เดิมภาควุมิรังเกียจ
หาลานหัวแดงอย่างกับไส้เดือนกึ่งก็อ จนกระทั่งกลางปีที่แล้วหาลานมาเที่ยว
เมืองไทย เมื่อเห็นท่าทางเฉลียวฉลาดช่างอดอดอ่อน แถมมาร์คยังสนใจ

^๑ ซับบอร์ด (Sub board) หมายถึง การเรียนต่อเฉพาะทาง สำหรับสูติศาสตร์จะมีสามสาขา
ได้แก่ เวชศาสตร์มารดาและทารก มะเร็งนรีเวช และเวชศาสตร์การเจริญพันธุ์

อยากเรียนแพทย์ ทิฐิของภาคภูมิก็อ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด

“โอ้ คุณคะ วันนี้เป็นอะไรนะ หรือว่าอาหารไม่อร่อยถูกปาก ถึงได้หาเรื่องตำลึงๆ” ประไพติง

“คุณอะอะก็เข้าข้าง ผมกำลังสั่งสอนลูกให้รู้จักสิ่งที่ถูกที่ควร นี่ยังดืះที่รื้อจอยากไปเมืองนอก ถ้าสอบสัมภาษณ์ผ่านได้ทุนของคณะไปเรียนภาษาดี โอกาสที่จะก้าวหน้าในอนาคตก็มีมาก”

“ผมบอกพ่อแล้วไงครับว่าผมไม่ชอบงานบริหาร”

“ไม่ชอบไม่ได้ แกขัดใจฉันมาทีหนึ่งแล้วเรื่องเรียนต่อ นับจากนี้ต้องทำตามทีฉันสั่ง” ภาคภูมิตะคอก

“พ่ออย่าบังคับผมได้ไหมครับ”

“ไม่ได้...ใครใช้ให้พี่สาวแกมันไม่ได้เรื่อง ดีแต่แบมือขอเงินพ่อแม่กินไปวันๆ ดั่งนั้นแกมีหน้าที่ทำตามทีฉันสั่ง มะรีนนี่มีสัมภาษณ์ แกต้องตั้งใจตอบให้ดีทีสุด”

“แต่ผมเปลี่ยนใจแล้ว ผมยังไม่อยากไปเมืองนอกตอนนี่”

“ว่าอะไรนะ!” ภาคภูมิผุดลุกขึ้น สีน้หน้าโกรธจัด เขาจ้องมองบุตรชายด้วยความโมโห “รู้บ้างไหมว่ามันยากแค่ไหน ฉันต้องใช้ความพยายามมากแค่ไหนให้แกได้สอบสัมภาษณ์”

ภารุจเพิ่งเรียนจบแพทย์เฉพาะทางได้ไม่นาน ปกติแล้วผู้ที่ต้องการไปเรียนต่อจะต้องทำงานหมุนเวียนในแผนกต่างๆ จนครบสองปีก่อนถึงจะได้สิทธิ์เรียนต่อ

“ขอโทษครับพ่อ แต่ผมตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ไปสอบสัมภาษณ์”

“มีปัญหอะไรหรือรุจ ไหนคราวที่แล้วรุจบอกว่ายากเรียนต่อต่างประเทศ ทำไมถึงเปลี่ยนใจ” ประไพแทรกขึ้น

“ผมคิดว่ายังไม่พร้อมจะไปเมืองนอกตอนนี่ รอสักสี่ห้าปีก่อน”

“แกจะเปลี่ยนใจตอนนี่ไม่ได้ รู้บ้างไหมว่าฉันต้องขอร้องคนอื่นขนาดไหน กว่าคณะกรรมการจะยอมให้ชื่อแกเข้าไปอยู่ในคิวสัมภาษณ์”

ภาคภูมิตะคอกเสียงดังกว่าเดิม

“แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะได้ไปเมืองนอกแน่นอนครับ พ่อ
ก็รู้ว่าผมยังทำงานในแผนกไม่ครบกำหนดเลย”

“แต่ฉันมั่นใจว่าถ้าคณะกรรมการได้คุย ได้เห็นผลงาน เกมสิทธ์เน่
บอกมาสิว่าเพราะอะไรถึงไม่อยากไปเมืองนอก บอกมา” ภาคภูมิจ้องหน้า
บุตรชายตาาวจัด ก่อนที่มารุจะเอ่ยคำพูดที่ทำให้ทุกคนตกตะลึง

“เพราะผมต้องดูแลลูก!”

คำพูดประโยคเดียวทำให้สมาชิกทั้งบ้านอึ้งกันไปหมด หลังจากนั้น
ภาคภูมิก็เดินปึงปึงออกไปโดยไม่ถามอะไรสักคำท่ามกลางความตกตะลึง
ของประไพ แต่ไม่ว่ามารดาจะคาดคั้นมากแค่ไหน มารุก็ไม่ยอมบอก
รายละเอียดอะไรนอกจากว่าเขาต้องดูแลเด็กคนหนึ่ง ตอนแรกทุกคน
คิดว่าเขาแค่พูดประชด แต่หลังจากนั้นสามวัน ชายหนุ่มก็กลับมาบ้าน
พร้อมกับทารกวัยแบเบาะ ทันทีที่เห็นวงหน้าเล็กๆ ที่คล้ายกับบุตรชาย
เป็นพิมพ์เดียว ประไพก็หน้ามึต เรียกหาตามเป็นคนแรก ปารีณามอง
น้องชายอึ้งๆ ภาคภูมิกระซกเสียงกร้าวถามบุตรชาย

“เด็กคนนี้เป็นลูกใคร ทำไมจู่ๆ แกถึงมีบุตรได้”

ภาคภูมิดำรงตำแหน่งหัวหน้าภาควิชาศัลยศาสตร์ ชั่วชีวิตได้รับ
แต่คำชม ส่วนประไพนั้นเป็นประธานมูลนิธิเพื่อเด็กและสตรี แถมยังพ่วง
ตำแหน่งนายกสมาคมวัฒนธรรมแห่งประเทศไทยด้วย การที่จู่ๆ บุตรชาย
มีลูกนอกสมรสจึงเป็นเรื่องที่รับไม่ได้

“ผมบอกพ่อไม่ได้จริงๆ ครับ แต่เด็กคนนี้ต้องอยู่กับผม”

ภาคภูมิตบโต๊ะดังปัง ประไพยกมือทาบอก หน้าซีดเผือดราวกับ
จะเป็นลม ปารีณาโกกพัดและจ่อยาตามตรงจุมุมมารดา

“ถ้าฉันฉันก็ไม่อนุญาติ คิดอะไรของแก จู่ๆ เอาเด็กที่ไหนมาเลี้ยง
ก็ไม่รู้”

“ผมบอกแล้วไงครับว่าเขาเป็นลูกผม”

“ถ้าฉันทำไม่ไม่แต่งงานแต่งงานให้มันเรียบร้อย แม่ของเด็กคนนี
ไปไหน”

“เด็กคนนีไม่มีแม่ครับ”

ภาควมิจ้องบุตรชายสีหน้าเหือดดาล ภาวฺจเรียนเก่ง ตั้งแต่เล็กอุปนิสัย
เรียบร้อย แม้จะมีความคิดเป็นตัวของตัวเอง แต่ที่ผ่านมามีเรื่องให้
รำคาญใจ

“เด็กที่ไหนจะไม่มีแม่ นี่แกตั้งใจยั่วโมโหพ่อใช่ไหมจ้ะ”

ชายหนุ่มก้มหน้าอย่างรู้สึกผิด ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ

“เข้าใจผมหน่อยเถอะครับ ผมจำเป็นต้องเลี้ยงเด็กคนนีจริงๆ ขอให้
แกมาอยู่บ้านเรา ส่วนเรื่องที่เลี้ยง ผมจ้างคนจากศูนย์มาแล้ว ระหว่างนี้
ลำตวนจะทำหน้าที่เลี้ยงดูต้นกล้า พ่อกับแม่ไม่ต้องเป็นห่วง”

ภาวฺจหันไปหาพี่เลี้ยงสาวในชุดเครื่องแบบ เขาเพิ่งไปรับหล่อนมา
จากศูนย์จัดหางานเมื่อเช้านี้เอง ในอ้อมแขนมีร่างของทารกวัยไม่ถึงเดือน
หลับตาปรือมอยู่

“แล้วแกจะให้พ่อกับแม่ตอบคนอื่นว่ายังไง ที่จู่ๆ ก็มีหลานออกมา
เลี้ยงัน คิดว่าคนเขาจะไม่รู้หรือไง”

“ก็ไม่ต้องตอบสิครับ นี่มันเป็นเรื่องในครอบครัวเรา คนอื่น
ไม่เกี่ยว”

“ถ้าฉันกับบอกมาสิว่าเด็กนี้เป็นลูกแกกับใคร”

“ผมบอกไม่ได้ครับ”

“ทำไมจะบอกไม่ได้ แกอยากให้พ่อเอาป๊อบคลุ่มหัวไปทำงานหรือไง
ทุกคนก็ต้องรู้หมด ชื่อเสียงของตระกูลเราก็จะป่นปี้”

“ถ้าพ่อรับไม่ได้ งั้นผมก็จะขอย้ายไปต่างจังหวัด พ่อจะได้ไม่ต้อง
อายคนอื่นเขา” ภาวฺจโต้

“แกบ้าไปแล้วหรือไงไอ้จ้ะ จะออกไปอยู่ต่างจังหวัดทำไม แกกำลังจะ

ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน แต่กลับทั้งโอกาสได้ลงคอ” ภาคภูมิตะโกนก้อง

“ใช่จ้จ แม่ไม่เห็นด้วย นี่คือความก้าวหน้าของลูกนะ ที่พ่อกับแม่
ถามก็เพราะเป็นห่วง” ประไพหัวง

“ผมขอโทษครับแม่ แต่ต้นกล้ายังเล็กมาก ต้องการครอบครัว ถ้าผม
ไปเมืองนอกแล้วใครจะดูแล” ภาณุจยกเหตุผลขึ้นมาโต้

“แล้วฉันล่ะ แกจะให้ฉันแบกหน้าไปพบคนอื่นได้ยังไง บอกมาเดี๋ยวนี้
ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกแก่กับใคร ไม่งั้นหัวเด็ดตีนขาดฉันก็ไม่ยอมให้เอาเด็ก
เข้ามาอยู่ในบ้าน” ภาคภูมิตวาดลั่น

“ต้นกล้าเป็นลูกของผมคนเดียวครับ”

“ไอ้จ้จ”

“ผมขออ้ออีกครั้งว่า ต้นกล้าเป็นลูกผม และผมจะเลี้ยงดูแ่อย่างด
ที่สุด”

ภาณุจุตลุกขึ้นเดินออกจากห้องไป ภาคภูมิกำมือแน่น มองตาม
แผ่นหลังของบุตรชายด้วยความโกรธ ประไพล้มพับไปทันทีที่จบประโยค
ภายในห้องเงียบกริบ เช่นเดียวกับช่องว่างระหว่างสองพ่อลูกที่เกิดขึ้น
และดูท่าจะกว้างออกไปเรื่อยๆ

๒

รักแท้มีแค่ในนิยาย

“คุณคงไม่รังเกียจที่ผมมีลูกติดใช่ไหม”

ดาวิกาเผยหน้าขึ้นสบตาคนรักด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน ทั้งสองเป็นแฟนกันมาสิบปีแล้ว เริ่มต้นจากเป็นเพื่อนห้องเดียวกันตั้งแต่สมัยมัธยม หญิงสาวเข้าสู่วงการด้วยการเป็นนางแบบโฆษณาภาพสำเร็จรูปยี่ห้อหนึ่ง จากนั้นชื่อเสียงก็โด่งดังขึ้น ภารจเป็นผู้ชายคนเดียวที่หล่อนยอมสนิทด้วย

เขาเป็นคนหน้าตาดี ฐานะทางบ้านร่ำรวย อุปนิสัยสุภาพอ่อนโยน ไม่เจ้าชู้ ตลอดเวลาที่คบกันภารจให้เกียรติหล่อนเสมอ แต่นึกไม่ถึงเลย จู่ๆ คนที่เคยคิดว่าดีกลับกลายเป็นพอม่ายเรือพวงไปเสียได้

“เด็กคนนี้เป็นลูกใครหรือคะ”

หญิงสาวพยายามสงบสติอารมณ์ เพราะไม่อยากให้ภารจรู้จักนิสัยที่แท้จริง ภาพลักษณ์ของหล่อนเป็นนางแบบผู้แสนดีเรียบร้อย ผิดกับบนแคตวอล์กรากับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ

“แกเป็นลูกชายของผม”

“ดำหมายถึงว่า แม่ของเด็กคนนี้เป็นใคร”

ดาวิกาเสียงแข็ง เมื่อเห็นสายตาที่มองมาก็รู้ตัวว่าเปิดเผยความในใจมากเกินไปแล้ว จึงรีบปรับน้ำเสียงให้นุ่มลงกว่าเดิม หล่อนพลิกมือหุ้มมาเกาะมือชายหนุ่มไว้

“ขอโทษนะค่ะ พอดีดำตกใจนะคะ จู่ๆ คุณก็มาบอกว่ามีลูก จะไม่ให้หน่อยใจได้ยังไงกัน ด้ารักคุณนะค่ะ”

“ผมรู้ว่าคุณตกใจ แต่ไม่ว่าเด็กคนนี้จะเป็ลูกใคร ตอนนี้งั้นถ้าก็คือลูกผม คุณจะทำใจยอมรับเด็กคนนี้ได้ไหม”

ดาวิกายากกริธดั่งๆ แต่เพราะสวมหน้ากากของแฟนสาวผู้แสนดีอยู่ จึงทำไม่ได้ หญิงสาวใช้ผ้าเช็ดหน้าซับหัตตา เอ่ยเสียงเครือ

“คุณไม่รักดำแล้วใช่ไหมคะ ถึงได้ไปมีลูกกับคนอื่น”

“เปล่าค่ะดำ ผมรักคุณคนเดียว ในหัวใจผมไม่เคยมีใคร”

“ทำไมต้องมีลูกกับผู้หญิงคนนั้นด้วยล่ะคะ แต่คิดว่าคุณมีสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่นด้าก็ใจจะขาดอยู่แล้ว นี่คุณยังมาบอกให้ด้ารับเด็กคนนี้เป็นลูกอีก”

“ผมกับแม่ของเด็กไม่ได้มีอะไรกัน”

‘ไม่มีอะไรแต่นอนกับมัน’ ดาวิกาเช่นเขี้ยวในใจ บั่นหน้าหนึ่ง ช่มความโกรธอย่างสุดความสามารถ สุดท้ายก็พูดว่า

“เธอเป็นใครคะ”

“ผมบอกไม่ได้ ด้าอย่าซักไ้เลยนะ ผมมีเหตุผลของผม ถ้าคุณไม่รังเกียจ เราสองคนจะแต่งงานกันให้เร็วที่สุด”

ดาวิกาชักมือกลับทันที แคร่รับเด็กมาเป็นลูกก็แย่พออยู่แล้ว ยังจะขอแต่งงานอีก มีหวังสื่อต้องประโคมว่าหล่อนท้องก่อนแต่งและหลบไปเมืองนอกเพื่อคลอดลูกแน่ๆ ชื่อเสียงคงปนเปื้อน ต่อไปนี้จะมีใครอยากจ้างหล่อนอีก

“เรื่องแต่งงาน เอ่อ...เอาไว้ก่อนได้ไหมคะ ตอนนี้งั้น เดือนหน้าก็จะมีการเดินแฟชั่นโชว์ที่ฝรั่งเศส งานที่เมืองไทยก็รับไว้ควียวหายเหียด

ขึ้นแต่งงานคงจะน่ายินดี”

“ก็ได้ ถ้าคุณยังไม่พร้อม ผมรอได้ ถ้าวันไหนตัวว่าง ผมอยากให้คุณได้เจอต้นกล้า แก่เลี้ยงง่าย ไม่ดื้อ ไม่อแง กินนมหมดก็หลับปุ๋ยเลยทีเดียว กลางคืนก็ตื่นแค่ครั้งเดียวเอง” ภารุจเอ่ยอย่างชื่นชม

“นี่คุณนอนห้องเดียวกับเด็กคนนั้นหรือคะ” ดาวิกาถลึงตาโต

“ก็ใช่สิ แค่นี้ลำตัวก็เหนื่อยจะแย่อยู่แล้ว ตอนกลางคืนถ้าผมไม่อยู่เวรที่โรงพยาบาลก็จะเอาต้นกล้ามานอนด้วย แก่น่ารักมากรู้ไหม ถ้าคุณเห็นรับรองต้องหลงรัก”

“ทำจะเป็นเอามาก ไม่เอาด้วยหรือยกยะ”

ดาวิกาแอบหันไปทำหน้าเบ้ แต่เมื่อเห็นอีกฝ่ายเลื้อบตามมาเห็นก็รีบปรับสีหน้าเป็นปกติในทันที

“คะ น่ารัก ดังก็น่ารัก”

ภารุจเล่าเรื่องอีกมากมาย แต่ดาวิกาไม่ได้ยินอีกแล้ว ความอยากอาหารหดหาย หลอนเหลือบมองคนรักแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขาเคยเปรียบเสมือนเรือยอร์ชหรูหรารสำหรับหลอน แต่ตอนนี้เห็นทีคงถึงเวลาสละเรือแต่ไม่เป็นไร นางแบบอย่างหลอนมีเสน่ห์เหลือเฟือ ดังนั้นการหาผู้ชายคนใหม่ที่ไม่มีเรือฟางมาด้วยคงไม่ยากเท่าไร

“พวกคุณรอลูกที่นี้ก่อนนะ ผมจะลงไปหยิบของขวัญมาให้”

“จะดีหรือคะอาจารย์รุจ ให้ผมไปเองดีกว่าคะ ผมเกรงใจ ไม่น่าลืมนไว้ในรถเลย”

ภารุจกับพยาบาลอีกสองคนร่วมงานแต่งงานของอาจารย์แพทย์ท่านหนึ่งที่เพิ่งสละโสดกับเจ้าสาวซึ่งเป็นเภสัชกร งานเลี้ยงจัดในโรงแรมหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เพราะความรีบ พยาบาลสาวจึงลืมนำของขวัญของคู่บ่าวสาวไว้ในรถของภารุจ

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ เดินย้อนไปย้อนมาก็เสียเวลากันพอดี

ผมว่าป่านนี้เจ้าบ่าวเจ้าสาวคงขึ้นเวทีแล้วนะ”

โรงแรมแห่งนี้อยู่ย่านใจกลางเมืองซึ่งเต็มไปด้วยห้างร้านและแหล่งธุรกิจ ผนวกกับการจราจรที่คับคั่งในตอนเย็น เมื่อทั้งสามมาถึงเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็เข้าไปในงานเรียบร้อยแล้ว

“เอาเถื่อนำแมว ให้อาจารย์รุจไปเอาให้เถอะ พวกเรารีบเข้าไปในงานดีกว่า จะได้จองโต๊ะให้อาจารย์แล้วก็ได้กินอาหารเพื่อไม่รู้ป่านี้นหมดหรือยัง” พาฝัน พยาบาลอีกคนพูดบ้าง

งานเลี้ยงครั้งนี้มีแขกมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก เพราะเจ้าบ่าวเป็นอาจารย์ อีกทั้งบิดาของฝั่งเจ้าสาวก็เป็นคนมีชื่อเสียง

“พวกคุณเข้าไปก่อนเถอะ ผมไปแป๊บเดียวก็กลับมาแล้ว”

“ขอบคุณมากนะคะอาจารย์รุจ จ๊นแมวกับฝันเข้าไปก่อน พบกันที่โต๊ะนะคะ”

ภารุจพยักหน้า เขาเดินกลับออกจากห้องจัดงานเลี้ยงและกดลิฟต์ลงไปชั้นล่าง รถจอดอยู่ชั้นใต้ดิน เมื่อหยิบของขวัญเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินย้อนกลับมาที่ลิฟต์อีกครั้ง

สัญญาณเตือนดังขึ้นเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ชายหนุ่มมองเข้าไปและพบคนคู่หนึ่งกำลังจุมพิตกันอย่างดุเดือด ฝ่ายหญิงสวมชุดเล็กสีแดง ล้นเนื้อเข้าเผยให้เห็นท่อนขาเพรียว เมื่อรู้ตัวว่าไม่ได้อยู่ตามลำพัง ทั้งสองก็รีบผละออกจากกันด้วยความตกใจ แต่ภารุจตกใจยิ่งกว่า มองหน้าหญิงสาวมือเย็นเฉียบ

“ด้า”

เสียงเขาแหบแห้งด้วยความปวดร้าว เหมือนคนที่หลงอยู่ในวังวนแห่งความมืดแต่จู่ๆ กลับมีแสงอาทิตย์เจิดจ้าจนต้องหยีตา แม้ไม่ยอมรับรู้แต่สุดท้ายก็ไม่อาจหนีความจริง

‘ด้าไม่ว่างละ มีถ่ายแบบ’

‘กำลังยุ่งนะคะ มีเดินแบบ’

‘อยู่ปารีสค่ะ แคนี่ก่อนนะค่ะ’

ตอนนั้นารู้แล้วว่าต้นเหตุของการ ‘ไม่ว่าง’ นั้นเกิดจากอะไรกัน ดาวิกามีคนใหม่ คงไม่แปลกถ้าผู้ชายที่ยืนอยู่ตรงหน้าจะไม่ใช่คนที่คุ้นเคยขนาดนี้

“ฟิรพล”

เขาเป็นคัลยแพทย์เพิ่งกลับจากอเมริกาเมื่อต้นปีนี่เอง หน้าตาหล่อเหลา ฐานะร่ำรวย บิดาของฟิรพลเป็นเจ้าของโครงการคอนโดฯ สุดหรูย่านใจกลางเมืองซึ่งขายดิบขายดีจนต้องขยายโครงการ เมื่อต้นเดือนก่อนมีการจัดอันดับหนุ่มโสดในฝัน ฟิรพลก็เป็นหนึ่งในนั้น เขาจึงเป็นที่กล่าวขวัญของคนทั้งโรงพยาบาล

“นายมาทำอะไรที่นี่ มางานแต่งงานหรือ” ฟิรพลมองสำรวจมารุจพยายามฝืนยิ้มแฉ่งจะแห้งแล้งเต็มที

“ใช่...หมอยุทธแต่งงาน”

ทั้งหมดเป็นเพื่อนอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน จึงคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี หลายสัปดาห์ก่อน เขาได้ยินพยาบาลในห้องผ่าตัดซุบซิบกันว่า ฟิรพลมีแฟนเป็นนางแบบ แต่นึกไม่ถึงว่าจะเป็นดาวิกา

“ฝากแสดงความยินดีด้วยนะ วันนี้ฉันไม่ว่าง ฝากเงินใส่ซองด้วยก็แล้วกัน” ฟิรพลล้วงหยิบธนบัตรสีเทาออกมาหลายใบยื่นส่งให้ มารุจรับมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ขอบคุณแทนยุทธด้วย”

สายตาก็มองมาคงจะทำให้ฟิรพลรู้ตัว สุดท้ายถึงได้เอ่ยขึ้น

“ลืมแนะนำให้รู้จัก นี่คุณดาวิกาแฟนฉัน นี่เพื่อนผมมารุจ อาจารย์ภาควิชาสูติศาสตร์ เราทำงานอยู่โรงพยาบาลเดียวกัน”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณหมอ”

มารุจอึ้ง นึกไม่ถึงว่าแฟนสาวจะเล่นละครว่าไม่รู้จักกันมาก่อนได้อย่างแนบเนียน น่าสงสารที่เขาเองไม่รู้ด้วยซ้ำว่าถูกทิ้ง

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัวก่อนนะจ๊ะ จะรีบพาคุณด้าไปฟังเพลงต่อ
ไว้มีโอกาสจะได้พบกัน”

พีรพลยกมือโอบไหล่หญิงสาว ใช้มือผลักประตูกระจก มุ่งหน้าไปยัง
รถที่จอดอยู่ ภารุจยืนนิ่ง เห็นดาวิกาเอียงแก้มให้พีรพลหอมก่อนฝ่ายชาย
จะเปิดประตูรถให้ เพียงครูเดียวรถสปอร์ตคันงามก็แล่นออกไป เช่นเดียวกับ
หัวใจภารุจที่ถูกกระซอกให้หลุดตามไปด้วย

ภารุจเดินใจลอยรากับนักมวยที่ถูกหมัดน็อก เหตุการณ์เมื่อครูทำให้
เขาตั้งตัวแทบไม่ติด ช่างน่าสงสารเหลือเกินที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าถูกทิ้ง

“อาจารย์จหายไปตั้งนาน แมวกำลังเป็นห่วงอยู่พอดี”

“ขอโทษที ผมมัวแต่หาของอยู่ แล้วบังเอิญเจอคนรู้จักด้วย ก็เลยเข้าไปหน่อย”

เนื่องจากมีแขกมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก ทำให้กว่ามาริษาหรือแมว
จะหาโต๊ะได้ก็ล่วงไปเกือบสิบนาที่ โต๊ะที่ว่าอยู่มุมซ้ายสุด จากตรงนั้นมองเห็น
คู่บ่าวสาวบนเวทีกำลังถูกพิธีกรสัมภาษณ์เรื่องราวความรัก

“แมวขอโทษนะคะที่ขี้ลืม ทำให้อาจารย์ต้องย้อนไปเอาของ ดูลิเนี่ย
หน้าซีดเลย ตีอะไรเย็นๆ ก่อนนะคะ แมวหยิบไว้ให้แล้ว”

มาริษาเลื่อนแก้วน้ำอัดลมให้ ในจานมีอาหารคาวหลายอย่างที่
พยาบาลสาวตักไว้ให้ ภารุจรับมาอย่างเนือยๆ อดคิดถึงแฟนสาวไม่ได้ หรือ
ถ้าพูดให้ถูกคืออดคิดถึงแฟน

เขาเคยวาดภาพตนเองแต่งงานกับนางแบบสาว สร้างครอบครัวที่
สมบูรณ์แบบให้ต้นกล้า แต่บัดนี้ทุกอย่างจบสิ้นลงแล้ว

“อาจารย์จจะเป็นอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมเงียบ”

“เปล่าหรอก ผมกำลังคิดอะไรเพลินๆ แล้วนี่บนเวทีเขาสัมภาษณ์
ไปถึงไหนแล้ว”

“ก็เรื่องทั่วๆ ไปอะ เจ้าบ่าวเจ้าสาวพบกันได้ยังไง ทำไม่ถึงรักกัน”

ภารุจรู้เรื่องของคู่บ่าวสาวเป็นอย่างดี เจ้าบ่าวเป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่ศิริราช แถมยังเป็นรุ่นเมตกันมาหลายปี เจ้าบ่าวเจ้าสาวพบรักกันตั้งแต่ปีหนึ่งสมัยเรียนอยู่ที่ศาลายา แม้ช่วงหลังทั้งคู่จะเรียนกันคนละที่ แต่ความรักก็ยังหวานชื่นจนตัดสินใจสร้างครอบครัวด้วยกันในที่สุด

พอย้อนมองตัวเองก็ยิ่งรวดราว เขากับดาวิกรักกันมาสิบปี แต่สุดท้ายกลับกลายเป็นคนแปลกหน้า

ชายหนุ่มไม่คิดเลยว่าดาวิกจะรังเกียจการมีลูกติดถึงเพียงนี้ แทนที่หล่อนจะไว้วางใจ กลับเลือกเดินจากไปโดยไม่ให้ออกสารถุได้แก้ตัวเสียด้วยซ้ำ

“คุณพูดเหมือนไม่อยากฟัง”

“เหม อาจารย์รุจก็อยากก็อยากนะคะ แต่แหมสนใจแขกพิเศษมากกว่าคุณสิคะ”

มาริษาขึ้นไปยังด้านหน้าเวที มองจากตรงนี้จะเห็นว่าแขกเต็มแทบทุกโต๊ะ แต่มีผู้หญิงคนหนึ่งได้รับความสนใจมากเป็นพิเศษ สังเกตจากแสงแฟลชที่สว่างวูบวาบเป็นระยะ

“ใครหรือ”

“ดาราอะ นั่งอยู่โต๊ะกลางนั่นไง”

ชายหนุ่มมองตามอย่างเสียไม่ได้ ในใจไม่ยอมรับรู้อะไร ภาพความลับสนุนวายุรอบตัวทำให้รู้สึกเมื่อหน้า

“ฉันเห็นแล้วแหม ใช้จริงๆ ด้วย นั่นไงคุณนิรณัฐ กรีด”

“นิรณัฐ” ภารุจเลิกคิ้ว เพราะไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

“นี่อาจารย์รุจอย่าบอกนะคะว่าไม่รู้จัก นางเอกละครเรื่อง มัจจุราชนิคมพูน ตอนที่กำลังดังมาก ละครเรื่องนี้เรตติ้งสูงที่สุดของช่องเลยนะคะ คนติดกันทั้งบ้านทั้งเมืองทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ดูลิ คนจ้องถ่ายรูปกันใหญ่ แย่งซีนเจ้าสาวเลยนะเนี่ย”

ดาราสาวอยู่ในชุดราตรีสีโอลด์โรสเปลือยไหล่ข้างหนึ่ง มองจากมุมนี้ เห็นเพียงเสี้ยวหน้าด้านข้าง หล่อนมีรูปร่างเพรียวอย่างที่สมัยนี้นิยมกัน ผิวขาว เส้นผมนุ่มๆ ราวกับใยไหมสีดำขลับม้วนด้วยโรลไฟฟ้าเป็นลอนใหญ่ๆ ดูน่าสมัย จมูกของหล่อนโด่งมาก ริมฝีปากเต็มอิ่ม แต่ส่วนที่สะดุดตาที่สุดคือใบหน้าเซ็กซี่ ของเจ้าหล่อน รังสีออร่าของความเป็นดาราแผ่ออกมาจนสัมผัสได้

“ตัวจริงสวยจังเลยนะ แมวซุกอยากเห็นใกล้ๆ แล้วสิ เราเดินเข้าไปขอถ่ายรูปดีไหม”

“แต่ผมว่ามันไม่เหมาะ...นี่เป็นงานแต่งงานของคู่บ่าวสาว แต่แขกกลับไปถ่ายรูปใครที่ไหนก็ไม่รู้”

ภารุจติง ค่อนข้างมีอคติต่อดาราสาวที่เพิ่งได้เห็นเป็นครั้งแรก

“คุณนรีณัฐคงไม่ตั้งใจ ดูลิเนี่ย พิธีกรท้วงแล้ว ให้หันมาสนใจเจ้าสาวกันหน่อย น่าขำจังเลย เจ้าสาวคงเครียดแย่”

“เธอก็เหมือนกันแมว พูดเสียงดัง คนมองกันใหญ่แล้ว”

มาริษาทำคอตก รีบหันหน้าไปทางเวที เช่นเดียวกับพาฝันที่จ้องตาไม่กะพริบ พิธีกรกำลังดำเนินต่อไป แต่สายตาของภารุจติงยังไม่อาจละไปจากดาราสาว

“แหม ผัน...ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันนะเป็นแฟนละครคุณนรีณัฐมาตั้งแต่เรื่องแรกเลยนะ ฉันมั่นใจว่าเธอต้องเป็นนางเอกแถวหน้าไปอีกนาน”

“แต่ฉันได้ยินว่าคุณนรีณัฐมีแฟนแล้วไม่ใช่หรือ เป็นนักธุรกิจแถวรวยเสียด้วย ดีไม่ดีปีหน้าอาจจะสละโสด”

“ไม่จริงหรอก”

“เธอรู้ได้ไง”

“ฉันเคยอ่านบทสัมภาษณ์ คุณนรีณัฐบอกว่าเธอตั้งใจจะทำงานในวงการนี้ไปให้นานที่สุด トラบใดที่แฟนๆ ให้การต้อนรับ ไม่ว่าบทอะไรที่เสนอเข้ามาเธอยินดีรับ เพราะอยากพัฒนาฝีมือ”

“เล่าเป็นฉากๆ เลยนะ เป็นเอามากะยะหล่อน”

“เหงลิ อู๋ยนั้น เจ้าสาวเขาจะโยนดอกไม้แล้ว เรารีบไปรับกันดีกว่า เพื่อจะได้ลงจากคานกับเขาบ้าง”

มาริชาลุกขึ้นกระตุกมือพาฝนให้ตรงไปหน้าเวทีด้วย บรรดาสาวน้อยใหญ่หลายคนซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนของเจ้าสาวกำลังกรูเข้าไปแย่งช่อดอกไม้ ภารจมองตาม แต่ความสนใจกลับไม่ใช่ช่อดอกไม้

แม้จะไม่บ้าดาราอย่างคนอื่นๆ แต่ภารจต้องยอมรับว่านิรณัฐสวย ไม่ใช่เพียงสวยหวาน แต่ยังมีเสน่ห์ ดูเหมือนหล่อนเองก็ลำบากใจที่ตกเป็นเป้าความสนใจของแขกในงาน คงเพราะผลอมองนาน ชายหนุ่มจึงสะดุ้งเมื่อสายตาของอีกฝ่ายหันมาประสานพอดิบพอดิ

หล่อนเป็นผู้หญิงแปลก เพราะแทนที่จะหลบตากลับจ้องตอบ ภารจเสียเองที่เป็นฝ่ายกระอักกระอ่วนจนต้องเบือนหน้าไปทางอื่นแทน

‘ดาราก็อย่างนี้ คงคิดว่าตัวเองมีเสน่ห์ ถึงได้หวานไปทั่ว’

สำหรับเขาแล้ว ไม่ได้อยากรู้จักหล่อนสักนิด พอคนที่กับคนสวายนบเรียนจากดาราวิกาก็สิ่งที่ต้องจำไปแสนนาน

คนสวยมักใจร้าย ไม่เห็นแก่ความรักตลอดสิบปีเลยสักนิด เมื่อพบที่หมายใหม่ก็สลับแฟนเก่าทิ้งได้อย่างเลือดเย็น นิรณัฐก็เช่นเดียวกัน หล่อนคงคิดว่าตนมีเสน่ห์ ถึงได้พยายามเล่นหูเล่นตาด้วย ภารจได้ข้อสรุปกับตัวเองก่อนดึงสายตากลับมายังอาหารบนโต๊ะ และไม่มองกลับไปทางนั้นอีกเลย

“ใจออกลูกจะไม่วิธ. หาป้าพิมพ์หน่อยหรือ”

มณฑิพย์พูดเมื่อเห็นนิรณัฐเดินเข้ามาในบ้าน ดาราสาวทรุดตัวลงบนเก้าอี้ ถอดรองเท้าแล้วนำไปวางบนชั้น ไบหน่านवलแฝงความอิดโรย

“ไม่ดีกว่าค่ะ วันนี้เหนื่อย”

“แต่วันก่อนป้าพิมพ์ก็วิธ. มา วันนี้ก็วิธ. มาอีก จดหมายก็มี

หลายฉบับแต่น้ำไม่ยอมตอบเลย ระวังป่าพิมพ์จะน้อยใจนะ”

“แต่น้ำยุ่ง วันนี้ถ่ายละครทั้งวัน แถมยังต้องไปงานแต่งงานอีก และตอนนี้ก็ปวดขาจนแทบจะหลุดแล้วด้วย”

“แน่ใจนะว่าปวดขา ไม่ใช่ว่าบ่ายเบี่ยงเพราะไม่อยากคุยกับป่าพิมพ์” มณฑิพย์ดักคอบอย่างรู้ทัน สำหรับคนอื่น ‘นิรณัฐ วิชุกร’ คือดาราสาวเจ้าบทบาท แต่สำหรับแม่ ยังไงก็คือลูกสาวตัวเล็ก ๆ อยู่วันยังค่ำ

นิรณัฐเรียนจบจากคณะนิเทศศาสตร์เมื่อสองปีก่อน และได้รับการติดต่อจากค่ายละคร แต่พอพิมพ์พรรณรู้เข้าก็คัดค้าน เพราะความตื้อ นิรณัฐจึงไม่ยอมเชื่อฟัง ผู้เป็นป้าเลยน้อยใจมากขึ้น

“โอ้...แม่อันนี้รู้ว่ป่าพิมพ์ไม่ชอบให้น้ำเล่นละคร ชื่นน้ำโทร. ไปมีหวังโดนบ่นยาวแน่”

มณฑิพย์กุมมือบุตรสาว สีน้าอ่อนโยน

“ป่าพิมพ์หวังดีนะ ลูกสนิทกับป่าพิมพ์ไม่ใช่หรือ ที่ป้าค้านก็เพราะเป็นห่วง กลัวว่าน้ำอยู่ในวงการจะเจอคนไม่จริงใจ”

สมัยเด็กนิรณัฐป่วยบ่อย พระรูปหนึ่งแนะนำให้ยกให้ผู้เป็นป้า พิมพ์พรรณเป็นครูในโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง แต่หลังจากสามีย้ายไปปฏิบัติราชการต่างจังหวัด ท่านก็ย้ายไปด้วย ทุกครั้งยามปิดเทอม มณฑิพย์มักจะส่งบุตรสาวไปอยู่ต่างจังหวัดกับพิมพ์พรรณ พอหญิงสาวโตขึ้น เลือกลงเรียนเข้ามหาวิทยาลัย ก็ได้ผู้เป็นป้าช่วยแนะแนวให้

“แต่สุดท้ายน้ำก็ไม่เป็นอะไร ไม่ใช่หรือคะแม่ แถมตอนนี้คนก็เริ่มรู้จักน้ำมากขึ้นแล้วด้วย”

พิมพ์พรรณกลัวว่าหลานสาวจะมีข่าวฉาว จึงคัดค้านหัวชนฝา แต่สุดท้ายนิรณัฐก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าหล่อนไม่เพียงมีชื่อเสียงโด่งดัง แต่ยังเป็นนางเอกอันดับต้นๆ ของช่องอีกด้วย

“แต่ชื่อเสียงที่น้ำมีอยู่ตอนนี้มันไม่ได้ยั่งยืนนะลูก จริงอยู่ตอนนี้ลูกอาจเป็นที่รู้จักเพราะกำลังฮอต แต่พอมีนางเอกใหม่ๆ ลูกอาจจะต้องไป

รับบทแม่ก็ทำได้”

“ไม่เป็นอย่างนั้นเด็ดขาดค่ะแม่ อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตอนนี้ พี่พจน์เพิ่งบอกว่ามีคนติดต่อให้นำไปเล่นละครชุด ‘ลูกไม้ของพ่อ’ ด้วยนะคะ”

พจน์เป็นผู้จัดการของนัรณัฐมาสองปี หน้าทีของเขาคือช่วยดูแลงานละครและอีเวนต์ต่างๆ ให้ ส่วนละครชุด ‘ลูกไม้ของพ่อ’ คือละครเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งถือเป็นโปรเจกต์ยิ่งใหญ่แห่งปีของช่อง มีหลายคนอยากได้บทนี้ แต่สุดท้ายบทนางเอกเรื่อง *ในม่านเมฆ* ก็กลายเป็นของนัรณัฐในที่สุด

“แม่ไม่รู้จะบอกลูกยังไงดี เอาเป็นว่าเรื่องละครแม่ไม่ออกความเห็น แต่ถ้าเรื่องป้าพิมพ์ แม่ขอร้อง ถ้าวางวันไหนช่วยโทร.ไปหาป้าหน่อย”

“ก็ได้ค่ะแม่ เอาไว้พุ่นี่ละกันนะคะ วันนี้นั่งวังแล้ว ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

ร่างบางคว่ำกระเป๋าสะพายใบโปรดเดินลิ่วขึ้นบันได มณฑิพย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองตามแผ่นหลังของบุตรสาวด้วยความกัลลภลุ่ม

นัรณัฐไม่ใช่คนแข็งกระด้าง แต่ที่ปฏิเสธก็เพราะความกลัว ช่องว่างระหว่างป้าหลานดูจะห่างกันออกไป ยิ่งรู้ว่าผู้ใหญ่โอรสหญิงสาวก็ยิ่งหลบหน้า

เมื่อไหร่ที่นัรณัฐถึงจะเข้าใจถึงความหวังดี หล่อนผัดเองที่เลี้ยงดูบุตรสาวอย่างตามใจ หญิงสาวเป็นคนมั่นใจในตัวเอง ลงเชื่อว่าสิ่งไหนถูกแล้วจะค้านหัวชนฝาเลยทีเดียวนะ

แม่มณฑิพย์จะเป็นห่วงบุตรสาวจับใจ แต่ก็ไม่ใช่แม่ประเภทที่จะคอยเอาแต่ห้ามจนลูกไม่รู้จักตัดสินใจด้วยตัวเอง ในเมื่อห้ามไม่ได้ ก็คงต้องปล่อยให้นัรณัฐได้ทำในสิ่งที่คิด แม่แม่ออย่างหล่อนจะต้องลุ้นอย่างใจหายใจคว่ำกัตามที

๓

บทเรียนชีวิต

‘นี่ก็ยังไปถึงไปทำอาชีพเต็นท์กินรำกิน’

นี่รู้จำคำพูดของพิมพ์พรรณได้แม่น ยิ่งวันนี้ถูกย้าเตือนด้วยสายตารังเกียจของผู้ชายคนหนึ่งก็ทำให้ปมในใจถูกสะกิดขึ้นมา

หล่อนจำต้องไปร่วมงานแต่งงานของบ่าวสาวคู่หนึ่ง เจ้าบ่าวเป็นเพื่อนสนิทของพจน์ พอรู้ว่าดาราสาวไม่มีคิวโชว์ตัว จึงติดต่อขอมาเป็นกรณีพิเศษ ปกตินี่รู้จำไม่เคยออกงานแบบนี้ แต่ครั้งนี้เป็นข้อยกเว้น น่าอายตรงที่แขกในงานพากันสนใจหล่อนมากกว่าเจ้าสาวเสียอีก สุดท้ายจึงต้องรีบขอตัวกลับก่อนจะเกิดจลาจล

ผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่โต๊ะท้ายสุด เขาจ้องหล่อน และทำให้ดาราสาวนึกถึงพิมพ์พรรณ สายตาที่บอกว่าหล่อนเป็นพวกเต็นท์กินรำกิน...

...ทำไมทุกคนต้องคิดแบบนั้น ไม่เว้นแม้แต่แม่คนที่สอง...

ป่าเคยเป็นคนใจดี แถมยังตามใจมากกว่ามารดาเสียอีก สมัยเด็กช่วงปิดเทอมถือเป็นช่วงที่นี่รู้จำมีความสุขที่สุด หล่อนได้ทำในสิ่งที่ไม่เคยทำได้ รู้จักชีวิตของคนต่างจังหวัด รู้จักการแบ่งปัน แม่ตอนนั้นความทรงจำ

แสนสุขจะถูกกลืนเลื่อนไปส่วนใหญ่แล้ว

นิรณัฐไม่เคยฝันมาก่อนว่าตัวเองจะได้เล่นละคร ผิดด้วยหรือที่วันหนึ่งโอกาสผ่านเข้ามาแล้วหล่อนก็รีบคว้าไว้ แต่ป่าไม่เห็นด้วย

‘ป่าไม่เห็นด้วยนะน้ำ ปฏิเสธเขาไปเสีย คนสวยๆ อย่างน้ำไม่จำเป็นต้องไปเล่นละครให้ใครดู มีอย่างที่ไหน เป็นสาวเป็นแม่ ไปแต่งตัววับๆ แวมๆ กอดจูบผู้ชายออกจอมันจะดีหรือ’

นิรณัฐไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรป่าถึงเกลียดดารา พี่นพของพิมพ์พรรณเป็นคนต่างจังหวัด หล่อนเคยได้ยินว่าชาวนาชาวไร่พอเสร็จจากงานก็ดูละครเพื่อผ่อนคลาย แต่ทำไมป่าถึงได้ใช้คำพูดแรงๆ

‘แต่น้ำอยากเล่น นี่เป็นโอกาสที่ดีของน้ำ’

รุ่นพี่ของนิรณัฐก็ได้รับโอกาสแบบเดียวกัน แถมตอนนั้นชื่อเสียงก็ติดลมบนไปแล้ว และเมื่อต้นปีก่อนยังได้รับรางวัลสำหรับคนบันเทิงด้านการแสดงอีกด้วย ส่วนตัวหญิงสาวเองพอเข้ามาเป็นดาราก็มีรายได้เป็นกอบเป็นกำ ผิดกับเพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นๆ ที่จนบัดนี้ยังเดินวิจยฝุ่น

แม้การเป็นดาราจะทำให้สูญเสียความเป็นส่วนตัว แต่นิรณัฐรับได้ ยิ่งได้รับบทดีๆ จากผู้จัดละครก็ยิ่งรู้สึกท้าทาย ยิ่งมีแฟนคลับคอยสนับสนุนก็ยิ่งภูมิใจมากขึ้น

หญิงสาวเหลือบไปมองบทละครบนเตียงด้วยความปลาบปลื้มอดไม่ได้ที่จะหยิบมากอดไว้แนบอก ในที่สุดบทละครซึ่งคนอื่นพากันแย่งชิงก็ตกมาเป็นของหล่อน ลีๆ แล้วนิรณัฐอยากให้ป้ามาร่วมยินดี

แล้วถ้าป่าบอกให้หล่อนเลิกเล่นละครละ หล่อนจะตัดสินใจอย่างไร หล่อนไม่มีวันเปลี่ยนใจ ในเมื่อไม่อาจตัดใจทำตามคำสั่ง ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะโธไป สุดท้ายเรื่องก็จะจบลงอย่างทุกครั้งคือ ป่าต้องสั่งสอนหล่อนยาวเหยียด แถมยังลงท้ายด้วยการกระแทกหัวโทรศัพท์ใส่ หญิงสาวเอ๋อ่มือไปหยิบกระดาดเซียนจดหมาย แต่กลับชะงัก สุดท้ายก็เปลี่ยนใจนำทุกอย่างใส่ลิ้นชักและปิดล็อกแทน

‘ไว้ลักพักก่อนเถอะ ป้าพิมพ์ยังโกรธอยู่ รอให้อารมณ์เย็นกว่านี้ ลักหน่อยค่อยโทร. หากยังไม่สาย’

นิรณัฐถอนหายใจเฮือกใหญ่ หล่อนต้องพยายามมากขึ้นเพื่อพิสูจน์ให้ท่านรู้ว่า หล่อนเลือกทางเดินไม่ผิด

กองถ่ายละคร รักติดลบ คลาคล่ำไปด้วยดาราและตัวประกอบมากมาย นิรณัฐโชคดีหน่อยที่มีห้องส่วนตัวซึ่งผู้จัดละครเตรียมไว้ให้ ไม่ต้องไปนั่งปะปนกับดาราคนอื่นๆ หญิงสาวกับเพื่อนสนิทอีกคนเพิ่งแต่งหน้าเสร็จ เหลือเวลาอีกสิบห้านาทีถึงจะต้องเข้าฉาก

“วันนี้อารมณ์ดีอะไร ถึงได้ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ฮือฮือ”

อรปริยาเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวในกองถ่ายนี้ แม้จะแสดงเป็นตัวอิจฉา แต่นิสัยส่วนตัวกลับตรงกันข้าม อรปริยาน่ารัก ตรงไปตรงมา ไม่ช่างนินทา ถูกใจนิรณัฐเป็นที่สุด

“ก็คนอยากจะมีหน้า เธอชอบแซวฉันอยู่เรื่อย”

เพื่อนสาวเสยผมไปทักหู นิรณัฐเหลือบไปเห็นแหวนเพชรน้ำงาม ตรงนิ้วนางข้างซ้ายของอีกฝ่าย หล่อนจึงเอื้อมมือไปดึงข้อมือเพื่อนเอาไว้

“เอ๊ะ นี่มันแหวนเพชรนี่ บอกมาซิอันว่าใครให้เธอมา เธอแอบไปมีแฟนตอนไหน ทำไมฉันไม่รู้”

อรปริยาดึงมือไปซ่อนข้างหลังไม่ยอมให้ดู แก้มแดงระเรื่อด้วยความเขิน

“เพื่อนนะ”

“เพื่อน?” นิรณัฐย้ำคำ “เพื่อนที่ไหนจะซื้อของแพงๆ ให้กันแบบนี้ อย่างมาโกหกฉันนะฮือฮือ หรือเธอคิดว่าเราสองคนไม่ใช่เพื่อนซี้กันแล้ว ทำไมต้องปิดบังฉันด้วย”

นิรณัฐสะบัดหน้าไปอีกทาง แกล้งทำทำไม่พอใจ อรปริยาจึงรีบกระเถิบมาจ่อ

“โอ้ อย่างอนสิ่น้ำ อ่อนบอกแล้วไงว่าเพื่อน...อันที่จริงอ่อนก็ไม่อยาก
รับแหวนนี้มา แต่เขาจะยื่นจะยอ อ่อนก็เลยต้องรับ”

“เพื่อนคนไหน น้ำรู้จักไหม”

“เพื่อน...ชื่อ...” อรปรียาลากเสียงยาว “น้ำไม่รู้จักรอก อ่อนเอง
ก็เพิ่งเจอเขาไม่นานนี้เอง แต่เขาน่ารักมากเลยนะน้ำ ใจดี เป็นสุภาพบุรุษ
แล้วก็รวยมากๆ เลยด้วย”

“หล่อ รวย เป็นสุภาพบุรุษ แถมยังซื้อแหวนเพชรเม็ดโตโตให้
แสดงว่าอ่อนกับเขาเป็นแฟนกัน” นีรณัฐคาดคั้น

“ก็ไม่เชิง แบบว่าเราเพิ่งจะดูๆ ใจกันนะ แต่น้ำอย่าบอกใครนะ
อ่อนยังไม่อยากให้พวกนักข่าวรู้ ไม่อย่างนั้นเป็นข่าวใหญ่แน่ อ่อนกลัวว่า
เขาจะโดนรบกวนความเป็นส่วนตัว แล้วอีกหน่อยเขาคงไม่กล้าไปไหนมาไหน
กับอ่อน”

“นี่อ่อนเห็นน้ำเป็นพวกปากโป้งตั้งแต่เมื่อไหร่ อะไรที่เป็นความลับ
ของเพื่อน รับรองว่าน้ำจะเหยียบให้มิดเลย แต่มีข้อแม้ว่าอ่อนต้องแนะนำ
ให้น้ำรู้จัก น้ำอยากเห็นหน้าผู้ชายคนนี้”

“ได้สิ เอาไว้มีโอกาส รับรองน้ำได้เจอเขาแน่ อ่อนสัญญา”

สองสาวยกมือเกี้ยวก้อย ยิ้มให้กัน โทรศัพท์มือถือบนตักอรปรียา
ดังขึ้น เมื่อเห็นเบอร์บนหน้าจอ อีกฝ่ายก็ยิ้ม ผุดลุกด้วยความดีใจ

“เขาโทร. มาพอดี อ่อนขอไปรับโทรศัพท์ก่อนนะ ถ้าพี่เขามาเรียก
เข้าจาก น้ำเรียกอ่อนด้วยนะ”

นางร้ายสาวพูดแค่นั้น ก่อนหายเข้าไปในห้องน้ำอีกพักใหญ่เลยทีเดียว

สัปดาห์ต่อมาถือเป็นช่วงที่เหนื่อยจนแทบขาดใจของนีรณัฐเลย
ทีเดียว เพราะพระเอกคู่บุญรับละครสองเรื่องในเวลาไล่เลี่ยกัน ทำให้ติด
ปัญหาเรื่องคิว ทางผู้จัดละครจึงต้องรีบตะลุมถายละครรักติดลบอย่าง
หามรุ่งหามค่ำเพื่อให้ทันตามกำหนด บางวันมีคิวถ่ายตั้งแต่เช้าเจ็ดเย็น ช่วง

วันหยุดครึ่งวันก็วิ่งรอกถ่ายแบบให้นิตยสารและสัมภาษณ์หนังสืออีกหลายฉบับ พอหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย เช้าวันรุ่งขึ้นก็ต้องเตรียมตัวไปทำงานต่อ

อย่างวันนี้หญิงสาวต้องตื่นตั้งแต่ตีห้า ขับรถมายังโรงแรมห้าดาวในหัวหินซึ่งใช้เป็นฉากสำคัญสำหรับถ่ายทำ ผู้กำกับเลือกถ่ายฉากที่หล่อนกับพระเอกทะเลาะกัน ตามด้วยฉากง้อนอน ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้พระเอกของเรื่องได้วิ่งรอกไปเข้าฉากอีกเรื่องทันเวลา ดังนั้นในช่วงบ่าย ฉากที่เหลือคือการปะทะคารมของหล่อนกับนางร้ายอย่างออร์ปรียา

หลังจากถ่ายทำฉากของสามคนเสร็จ ออร์ปรียาก็ขอตัวขึ้นห้องพัก นິรณัฐรู้ดีว่าเพื่อนสาวหลบไปคุยโทรศัพท์เหมือนเคย ตลอดเดือนมานี้ ออร์ปรียาเปลี่ยนไปมาก จากที่ตัวติดกันเป็นปาหองโก๋ พักหลังเพื่อนสาวก็ชอบแยกตัวไปตามลำพังบ่อยครั้ง หลายครั้งที่แฟนหนุ่มนิร. มาหาก่อนเลิกงาน ก่อนทั้งคู่จะขึ้นรถไปด้วยกัน

แฟนหนุ่มของออร์ปรียารู้สึกดีใจมาก สังเกตจากรถรุ่นใหม่ป้ายแดงที่มาจอดรอรับ แม้จะได้ยินเพื่อนสาวเล่าถึงแฟนบ่อยๆ แต่จนแล้วจนรอด นິรณัฐก็ยังไม่มีโอกาสได้พบหน้าแฟนหนุ่มของอีกฝ่ายเลยสักครั้ง

“น้ำเห็นอันใหม่ พี่จะเรียกมาแต่งหน้าเข้าฉาก ไม่รู้หายตัวไปไหน”

ช่างแต่งหน้าสาวประเภทสองบนพิมพ์ นິรณัฐมองไปรอบๆ แต่ไม่เห็น ปกติออร์ปรียาเป็นคนรักษาเวลา แม้จะชอบคุยโทรศัพท์แต่ก็จะกลับมาทันเข้าฉากเสมอ

“ไม่รู้ขึ้นไปเข้าห้องน้านห้องหรือเปล่า เดี่ยวนำไปตามให้ดีไหมคะ”

“อ๋อ ไม่ต้องหรอกยกะ เดี่ยวน้ำเองก็ต้องเข้าฉาก ขึ้นตามกันไปตามกันมา หายไปทั้งสองคน ผู้กำกับเล่นงานพี่ตายเลย เอาอย่างนี้ ลองโทร. เรียกดูดีกว่า”

นິรณัฐกดเบอร์เพื่อนรัก เสียงเรียกปลายสายดังซ้ำๆ อยู่นานจนตัดไป

“อ้อนไม่รับค่ะ ไม่รู้อยู่ในห้องน้ำหรือเปล่า”

“ใช้ไม่ได้เลยยายอ้อนนี่ เหลวไหลใหญ่แล้ว รู้อยู่ว่าใกล้ถึงคิวแล้วยังไม่มานั่งรออีก เต็มมาถึงหน้าก็มันจนทอดไข่ได้ให้ฉันซับหน้าอีกหрокเฮื่อ...เบื่อชะนีพวกนี้จริงๆ ไม่รู้จักดูแลตัวเองบ้างเลย” ช่างแต่งหน้าบนพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือมาเล่นเฟซบุ๊กต่อ

“เอาอย่างนี้ เต็มว่าน้ำไปตามให้ดีกว่าค่ะ บางทีอ้อนอาจจะปวดท้องเต็ยวนี้เขากินข้าวไม่ตรงเวลา ชอบปวดโรคกระเพาะบ่อยๆ”

“เอานั่นหรือ ถ้าผู้กำกับถามถึงหล่อนล่ะจะว่ายังไง”

“รบกวนพี่ช่วยบอกได้ไหมคะว่าน้ำขึ้นไปตามเพื่อนบนห้องเบ้าเต็ยวน้ำสัญญาจะรีบไปรับมา”

นัรณฐ์ไม่รู้เลยว่ากาขึ้นห้องครั้งนี้จะเปลี่ยนชีวิตไปเลยทีเต็ยว สิ่งทีอยู่ในใจตอนนั้นคือความสงสัย อรปรียาไม่เคยผิดเวลา นับตั้งแต่ทำงานด้วยกัน เพื่อนสาวเป็นคนรับผิดชอบมาก

ร่างระหงเดินเร่งฝีเท้าไปตามทางเดิน ห้องพักอยู่ปีกซ้ายสุดของตึกกองถ่ายเลือกห้องนี้ให้เพราะอยากให้งั่งสองได้มีเวลาส่วนตัว เพราะไม่ใช้ฤดูทองเที่ยวทางเดินจึงเสียบกริบ ดาราสาวเดินไปถึงห้องพัก หล่อนกดกริ่งแทนเพราะไม่มีคีย์การ์ด รอกพักใหญ่แต่ไม่มีเสียงตอบเลยเอื้อมมือไปเคาะประตู แต่พอมือสัมผัสประตูบานไม้ มันก็แง้มออก

นางสังหรณ์สั่งตัวเองให้เดินหนีไปเสียจากตรงนั้น แต่เพราะความอยากรู้มีมากกว่าทำให้ตัดสินใจก้าวเข้าไปในห้อง หล่อนเดินตรงเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งโชยออกมา เมื่อเห็นเต็ยงตรงหน้าหญิงสาวก็รีตร้องออกมาด้วยความตกใจ

อรปรียานอนคว่ำหันหน้ามาทางหล่อน นัยน์ตาเบิกกว้าง บนลำคอมีรอยเหมือนถูกอาวุธมีคมกริดจากฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่งหนึ่ง เลือดปริมาณมากไหลออกมาเปื้อนผ้าปูที่นอนจนแดงฉานไปหมด นัรณฐ์ร้องขอความช่วยเหลือ

แต่จู่ๆ กลับมีคนกระชากด้านหลังอย่างแรงจนล้มลง

หญิงสาวนึกไม่ถึง คนร้ายยังอยู่ในห้อง ลัทธิชาตญาณทำให้ดิ้นรนสุดฤทธิ์ แม้จะเสียหลักล้มเพราะไม่ทันตั้งตัว แต่ก็ตะเกียกตะกายหนี คนร้ายใช้แรงที่มากกว่ากดนิรณัฐไว้กับพื้น พลิกตัวหล่อนให้นอนหงาย บีบคอไม่ให้หล่อนขยับ มืออีกข้างจ้วงมิดเบื่อนเลือดเข้าใส่ หญิงสาวสู้สุดกำลัง ด้วยการรวบรวมความกล้าคว้าข้อมือนั้นไว้

“ปละ...ปล่อยฉันนะ ช่วยด้วย”

นิรณัฐไม่รู้เอาเรื่องแรงมาจากไหน หล่อนรู้เพียงว่าต้องสู้ เท้าสองข้างดิ้นรนเป็นพัลวัน ในที่สุดโอกาสก็เป็นของหญิงสาวเมื่อหล่อนกระทุ้งเข้าข้างหนึ่งเข้ากลางตัวของอีกฝ่าย ร่างนางอตัวด้วยความจุก ดาราสาวลุกขึ้น หล่อนเพิ่งมีโอกาสได้เห็นคนตรงหน้าเต็มตา คนร้ายสวมหมวกไหมพรม เหลือเพียงดวงตาลูกกวาด และตากุณัณท์กำลังจ้องหล่อนอย่างโกรธจัด

หญิงสาวฉวยโอกาสเพียงเสี้ยววินาทีพุ่งไปที่ประตู แต่กลับถูกคนร้ายกระชากผมจนหงายหลัง นิรณัฐกรี๊ดร้องสุดเสียงเมื่อเสียหลัก

“ช่วยด้วย ช่วยฉันด้วย”

ร่างเล็กกว่าถูกกระชากจนหงายหลังตั้ง ทันทีที่ศีรษะฟาดพื้น หล่อนก็รู้สึกมึนงงไปหมด หญิงสาวสิ้นศรัทธารวบรวมสติเมื่อถูกเขาลากเข้าหาตัว คนร้ายตบแก้มหล่อนอย่างแรง ชกท้องเพื่อให้หมดฤทธิ์ มันท่วงคร่อมหล่อนเอาไว้ เงือมิด ก่อนที่เสียงร้องโหวกเหวกของแม่บ้านจะดังขึ้น

ใบหน้าของดาราสาวตอนนั้นวูบปูดอย่างกับลูกมะนาวจากผลของการต่อสู้อย่างเต็มที่ ทั้งสองข้างแดงก่ำเพราะร้องไห้ไม่หยุดมาเกือบชั่วโมง หล่อนเกือบจะเป็นเหยื่อของคนร้าย แต่โชคดีที่แม่บ้านผ่านมาเห็นเข้าพอดี คนร้ายจึงรีบวิ่งหนีไป มั่นกระแทกแม่บ้านล้ม ทิ้งนิรณัฐให้นอนงออยู่บนพื้น

ผู้กำกับสั่งยกกองทันที เหตุการณ์ต่อจากนั้นซุลมุนุ่นวาย ผู้คนมากมายต่างมามุงดูสถานที่เกิดเหตุ เกือบชั่วโมงต่อมา ตำรวจและกอง

พิสูจน์หลักฐานถึงได้เข้ามาเคลียร์พื้นที่ พยาบาลประจำโรงแรมเป็นผู้
ทำแผลให้ก่อนจะส่งตัวนิรณัฐไปที่โรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกายและหา
หลักฐานจากชอกเล็บเพื่อหาดีเอ็นเอของคนร้าย บิดามารดาของนิรณัฐ
ขับรถมาที่หัวหินทันทีที่ทราบเรื่อง

“น้ำเป็นอะไรหรือเปล่าลูก”

ทันทีที่เห็นหน้าบิดามารดา นิรณัฐก็โผเข้ากอด ร้องให้ออกมาอย่าง
สุดจะกลั่น หล่อนทั้งตกใจทั้งกลัว แต่ก็ต้องพยายามให้ความร่วมมือแก่
ตำรวจด้วยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับคนร้ายให้มากที่สุด

พนักงานสอบสวนสอบปากคำหล่อนโดยละเอียดซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เกี่ยวกับวินาทีที่พบศพของอรปรียา นับตั้งแต่ก้าวเข้ามาจนถึงตอนที่เกือบ
เป็นเหยื่อเจ้าฆาตกรนั้น หญิงสาวช็อก มือเย็นด้วยความตกใจ หลังจากนั้น
ก็มีตำรวจอีกหลายนายมาซักถามเพิ่มเติมอีก สำหรับนิรณัฐแล้วนั่นคือ
ฝันร้าย แต่คิดถึงดวงตาเบิกโพลงไร้แววววมองถึงร่างเปื้อนเลือดซึ่งถูกฆ่า
อย่างทารุณก็กลั่นน้ำตาไว้ไม่อยู่

...ใครกันนะที่ฆ่าอรปรียาได้ลงคอ...

แม้ในจอเพื่อนสาวจะเป็นนางร้ายชาวิน แต่คนในกองถ่ายรู้ดีว่า
นางร้ายคนนี้นิสัยดีถึงดีที่สุด อรปรียาเป็นคนไม่เรื่องมาก ทั้งหมดเป็นแค่
การแสดงสมบทบาทเท่านั้น

“น้ำกลัวอะแม่”

“ไม่มีอะไรแล้วนะน้ำ แม่กับพ่ออยู่ที่นี่ แม่จะไม่ยอมให้ใครทำอะไร
น้ำเด็ดขาด”

นิรณัฐสะอื้น หล่อนร้องไห้จนตาบวม เมื่อเหลียวมองไปก็เห็น
ตำรวจซึ่งมาพูดคุยกับหล่อนตั้งแต่ต้น

“ผมสารวัตรพิชิตชัยครับ เป็นผู้รับผิดชอบคดีนี้”

ผลการชันสูตรเบื้องต้นพบว่า อรปรียาเสียชีวิตจากการเสียเลือด
เพราะถูกแทง มีดซึ่งเป็นอาวุธสังหารตกอยู่ในที่เกิดเหตุ แต่เพราะคนร้าย

สวมถุงมือจึงไม่มีรอยนิ้วมือ คนร้ายมีแค่คนเดียวและมุ่งสังหารเพียงแค่
อรปรียา

ทีมสืบสวนตั้งเป้าไปที่คนรู้จัก เพราะภายในห้องไม่มีร่องรอยการ
จัดแจง มีเพียงโทรศัพท์มือถือที่หายไป นางร้ายสาวอาจรู้จักกับคนร้ายและ
เปิดประตูให้ ตำรวจตั้งประเด็นไปที่เรื่องชู้สาว เพราะอรปรียาเป็นหญิงสาว
หน้าตาดี นอกจากแฟนคนปัจจุบันก็มีชายหนุ่มอีกหลายรายมาติดพัน ส่วน
ในกรณีของนิรณัฐ คนร้ายแค่ต้องการฆ่าปิดปากเพราะบังเอิญเข้ามาตอน
เกิดเหตุ

“ตอนนี้ทางเราตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่าเป็นเรื่องชู้สาว หรือไม่ก็เรื่อง
ขัดแย้งผลประโยชน์ จากที่คุณนิรณัฐให้การว่าคุณอรปรียากำลังคบหากับ
ผู้ชายคนหนึ่ง เป็นไปได้ว่าคนร้ายอาจเป็นแฟนหนุ่มของเธอ”

“นี่หนูอันมีแฟนด้วยงั้นหรือ แล้วน้ำรู้จักหรือเปล่า” มารดาของนิรณัฐ
ถาม

“ใช่ค่ะ อันเคยเล่าให้ฟัง แต่น้ำไม่เคยเจอแฟนอันเลย หลายครั้ง
ก็คลาดกันทุกที น้ำเห็นแต่เขาขับรถสปอร์ตป้ายแดง”

“ไม่น่าเลย ยังสาวยังหล่ออยู่แท้ๆ ต้องมาตาย แล้วบ้านนี้พอกับแม่
ที่อยู่ต่างจังหวัดทราบเรื่องแล้วหรือยัง”

อรปรียาเป็นเด็กต่างจังหวัด บิดามารดาอายุมากแล้ว เงินค่าตัวกับ
ค่าถ่ายแบบอรปรียาส่งให้บิดาเพื่อปลูกบ้าน เรียกได้ว่าเป็นหัวเรี่ยวหัวแรง
หลักเลยทีเดียว หญิงสาวมีน้องชายคนเดียวเพิ่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย
อรปรียาเป็นคนไม่ฟุ้งเฟ้อ เงินทุกบาททุกสตางค์ก็เก็บสะสมส่งให้ทางบ้าน
หล่อนไม่เคยมีศัตรูเพราะอุปนิสัยเป็นคนน่ารัก

“ผมให้คนโทร. ไปแจ้งแล้วครับ ทั้งคู่กำลังเดินทางมาที่นี่”

อนาคตของอรปรียากำลังสดใส แม่จะได้ชื่อว่าเป็นนางร้าย แต่ก็เป็น
ดาราที่มีงานชุกมากทีเดียว หล่อนรับละครพร้อมกันสองเรื่อง นอกจากนั้น
ยังมีงานเดินแบบและถ่ายนิตยสารอีกนับไม่ถ้วน

“น้ำไม่น่าเลย น้ำน่าจะเตือนอันไหน ทำไมถึงโชคร้ายแบบนี้”

“นี่ลูกไม่รู้เลยหรือว่าแฟนของหนูอันเป็นใคร” มารดาซักต่อ

“อันไม่ยอมเล่าค่ะแม่ บอกแต่ว่าเพิ่งรู้จักและเป็นแค่เพื่อน น้ำแค่เคยเห็นรถของผู้ชายคนนั้น แต่เพราะมันมีตมามากเลยจำทะเบียนไม่ได้ น้ำผิดเอง”

พูดจบนิรณัฐก็ร้องไห้โฮออกมาอีกรอบ ถ้าหล่อนเอาใจใส่เพื่อนรักมากกว่านี้สักนิดเรื่องคงไม่เกิด เวลาไม่กี่นาทีทำให้หล่อนต้องสูญเสียเพื่อนที่ดีไปตลอดกาล

“คุณนิรณัฐอย่าโทษตัวเองเลยครับ ผมจะให้ลูกน้องลองตรวจสอบกล้องวงจรปิดของโรงแรมดู ผมเชื่อว่าเราน่าจะได้เบาะแสบ้าง ส่วนเรื่องรถ ถ้าพอทราบวันเวลาที่แน่นอน เราก็ตรวจสอบจากกล้องของกองบังคับการตำรวจจราจรได้ รถป้ายแดงหรูๆ ในกรุงเทพฯ น่าจะมีไม่มากนักครับ”

“ก็ดีครับ ผมอยากให้ตำรวจเร่งจับตัวคนร้ายให้ได้ พวกเราจะได้สบายใจเสียที” บิดาของนิรณัฐเสริม

“แต่ทราบได้ที่ยังจับคนร้ายไม่ได้ ผมคิดว่าคุณนิรณัฐควรเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านก่อนนะครับ”

“นี่คุณตำรวจคิดว่ายายน้ำตกอยู่ในอันตรายนั้นหรือคะ” มารดาของดาราสาวเอ่ยด้วยความร้อนใจ

“เราแค่สันนิษฐาน ยังไงเสียก็ต้องรอบคอบไว้ก่อน อย่าลืมนะว่าคุณนิรณัฐเป็นคนมีชื่อเสียง คนร้ายเห็นหน้าครั้งเดียวก็ต้องจำได้ และเมื่อคุณเป็นคนเดียวที่เห็นคนร้ายในระยะประชิด ผมจึงกลัวคนร้ายจะย้อนกลับมาทำร้ายคุณอีก”

“งั้นลูกไปบอกผู้กำกับว่าจะถอนตัวจากละครเรื่องนี้ ไม่ต้องถ่ายมันแล้ว เอาความปลอดภัยเป็นหลัก”

“ไม่ได้นะคะพ่อ เรื่องนี้ถ่ายไปตั้งเยอะแล้ว จู่ๆ จะให้หน้าถอนตัวได้

ยังไป ทางกองถ่ายคงขาดทุนแน่” นีรณัฐแย้ง

“ทำไมจะไม่ได้ นี่มันอันตรายถึงชีวิตเลยนะน้ำ ไม่รู้ละ พ่อไม่ยอมให้น้ำออกจากบ้านเด็ดขาด”

“ผมก็เห็นด้วยกับคุณทรงพลนะครับ ทางที่ดีช่วงนี้คุณนีรณัฐอย่าไปไหนมาไหนตามลำพัง เอาไว้จับตัวคนร้ายได้แล้วค่อยถ่ายละครก็ยัง ไม่สาย”

“เชื่อกุณพ่อกับคุณตำรวจเถอะนะน้ำ ถือเสียว่าเห็นแก่แม่ด้วย เรื่องถ่ายละคร ผู้กำกับเองก็ต้องเข้าใจ เผลอๆ คนในกองตอนนี้คงไม่มีกะจิตกะใจทำอะไรแล้วมั้ง มาเสียตาราไปทั้งคนแบบนี้ ไหนจะต้องเก็บท แล้วก็รับมือกับข่าวร้ายๆ ที่เกิดขึ้นอีก”

“น้ำจะปลอดภัยใช้ไหมคะถ่ายอมอยู่บ้าน”

นีรณัฐถามคำถามที่ยังไม่มีคำตอบ...

อกหักกับชีวิตที่หักเห

ภารุจน์นั่งมองดูรูปคู่ในโทรศัพท์มือถือ ในที่สุดเขาก็กลายเป็นคนอกหักอย่างสมบูรณ์แบบ ถามว่าเจ็บมากไหม...

เขาเจ็บเจียนตายเลยทีเดียว ดาวิกาเป็นรักแรก ทั้งคู่เป็นเพื่อนห้องเดียวกันตั้งแต่มัธยม แม้ตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยจะเรียนอยู่คนละที่ แต่ก็ติดต่อกันมาตลอด แม้ตอนที่หญิงสาวเข้าสู่วงการและกลายเป็นนางแบบแถวหน้า ทั้งคู่ก็ยังคบกันอยู่

ชายหนุ่มเคยคิดเสมอว่าตนโชคดี ตลอดระยะเวลาที่คบกัน ดาวิกาเป็นแฟนที่น่ารัก ช่างเอาใจ หล่อนเป็นผู้หญิงเรียบร้อย ชัดกับภาพลักษณ์บนเวทีราวกับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ บ่อยครั้งที่เขาไม่มีเวลาให้ แต่นางแบบสาวก็ไม่เคยตัดพ้อให้เขารู้สึกผิด

ความรักของคนเราจบลงง่ายดายเพียงนี้หรือ จากที่เคยคิดว่ารักกันปานจะกลืนกิน แต่เพียงไม่กี่วันฝ่ายหญิงก็บั่นใจไปหาคนอื่น คงเพราะพีรพลคือหนุ่มในฝัน ทั้งรูปหล่อพอรววย หน้าทีการงานดี ผิดกับเขาที่กลายเป็นพอม่ายเรือพวง หลายครั้งที่ภารุจน์อยากสารภาพความจริงออกไป แต่ก็

ไม่ได้ทำ

เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก้มดูภาพในโทรศัพท์มือถือ ตันกล้ายังอยู่ในวัยเบบเบาะ แต่ก็เ็นเด็กไม่โยเย เลี้ยงง่าย แม่งานจะยุ่ง แต่ภารุจก็ไม่ลืมเจียดเวลามาดูแลเด็กน้อย เขาต้องการให้เด็กเติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบเพื่อรอให้ ‘ผู้ให้กำเนิด’ หลุดพ้นจากบ่วงพันธนาการทั้งหมดเสียก่อน

มือหนาที่ตบลงบนบ่าทำเอาชายหนุ่มสะดุ้ง

“พี่ชัช เล่นมาไม่ให้สும்ให้เสียง ตกใจหมด”

เขาอยู่ในห้องพักอาจารย์ประจำภาควิชา สี่โมงเย็นแล้ว อาจารย์ส่วนใหญ่จึงแยกย้ายกันกลับบ้าน

“ขวัญอ่อนขนาดนี้เชียวหรือ” ชัชพงษ์หัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าตกใจของอีกฝ่าย

“โธ่ พี่...ผมกำลังคิดอะไรเพลินๆ ว่าแต่วันนี้ต้องอยู่เวรคอนซัลต์^๒ หรือเปล่าครับ”

“เปล่า แต่วันนี้พี่ตั้งใจมาหานาย เห็นเรสซิเดนต์^๓ บอกว่ารูจนั่งอ่านรายงานอยู่ในนี้”

เบื้องหน้าคือรายงานกองโตของนักศึกษาแพทย์ อีกไม่กี่เดือนก็จะถึงเทศกาลสอบ ภารุจจึงรีบเคลียร์งานเพื่อไปออกข้อสอบ งานหนักเหนื่อย สายตัวแทบขาดทำให้เขาลืมดาวิกาได้เร็วยิ่งขึ้น จากที่เคยทุนทुरาย นอนไม่หลับตลอดคืนก็กลายเป็นว่านานๆ ครั้งถึงวูบขึ้นมาเป็นช่วงๆ

“พี่ชัชมีธุระอะไรหรือครับ”

^๒ เวรคอนซัลต์ (Consult) คือ เวรรับปรึกษาของอาจารย์แพทย์ในกรณีที่มีเคสด่วนของแพทย์ประจำบ้านและต้องการการตัดสินใจ ปกติในโรงเรียนแพทย์เวลาอยู่เวรจะประกอบด้วยแพทย์ประจำบ้านเป็นที่หนึ่ง สอง สาม และควบคุมโดยอาจารย์อีกชั้นหนึ่ง

^๓ เรสซิเดนต์ (Resident) คือ แพทย์ประจำบ้านของสาขาต่างๆ สำหรับสาขาสุนัขศาสตร์จะมีทั้งหมดสามชั้นปี

หนุ่มรุ่นพี่ที่รุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ข้างๆ วางหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ไว้บนโต๊ะ มือหนาตบปาฏิหาริย์อีกครั้ง

“พี่อยากจะถามนายว่า เพราะอะไรเมื่ออาทิตย์ที่แล้วถึงไม่ไปสอบสัมภาษณ์ รู้บ้างไหมว่าอาจารย์ในภาควิชาผิดหวังกันใหญ่”

การสูญเสียโอกาสจับใจ แต่ในเมื่อเขาเลือกที่จะเลี้ยงดูต้นกล้าแล้วหากไปเมืองนอกภาระทั้งหมดก็จะตกอยู่ที่ลำดวนซึ่งเป็นไปไม่ได้ ครั้นจะฝากลูกให้มารดาเลี้ยงดู จนปานนี้ท่านก็ยังไม่พอใจไม่ได้

“ผมละอายใจ ความจริงผมไม่มีสิทธิ์ด้วยซ้ำ”

“คิดมาก...นายนะเป็นตัวเต็ง อาจารย์ในภาควิชาก็ชอบนายกันทั้งนั้นสมัยนี้หากคนชอบสอนอย่างนายได้น้อยเต็มที ถ้าได้ไปเมืองนอกเร็วหน่อยพอกลับมาทางคณะจะได้อาจารย์เก่งๆ เพิ่มขึ้นอีกคน”

“ผมยินดีด้วยนะครับที่พี่ได้ทุนไปอังกฤษ”

“ขบใจ...แต่ถ้านายได้ไปด้วยคงจะดีกว่านี้แน่ เปล่อยๆ จะได้พักผ่อนเดียวกัน”

“ผมคงยังไม่ไป”

“เพราะเรื่องลูกใช่ไหม”

อีกฝ่ายโผล่ตามทะลุกลางปล้อง ภารุจขมวดคิ้ว มองรุ่นพี่ด้วยความประหลาดใจ ชัชพงษ์เป็นรุ่นพี่สองปี หลังเรียนต่อเฉพาะทางก็สมัครเป็นอาจารย์ทันที ด้วยอายุที่ไล่เลี่ยกันจึงสนิทสนมกับภารุจมาก ชัชพงษ์เองก็ต้องการทุนไปเรียนต่อสาขาเวชศาสตร์มารดาและทารกที่ต่างประเทศ

“พี่ชัชไปได้ยินมาจากไหน”

“พยาบาลที่แผนกเล่าให้ฟัง เขาเห็นนายกับผู้หญิงคนหนึ่งพาเด็กไปซื้อของในแผนกเด็กอ่อน ใช้ภรรยานายหรือเปล่า”

“ไม่ใช่ครับ นั่นลำดวน เป็นพี่เลี้ยง”

“นายแอบไปมีครอบครัวตอนไหน ทำไมพี่ไม่ยกรู้”

“ไม่ใช่อย่างที่พี่คิดนะครับพี่ชัช” ภารุจร้อนตัว

“อ้าว แล้วเด็กนั่นลูกใคร เห็นเขาสื่อกันว่าหน้าตาเหมือนแกอย่างกับ
เกาะ นี่ยาบอกนะว่าทำผู้หญิงเขาท้องแต่ไม่ยอมรับ”

“โธ...พี่ซซก็ ผมไม่ใช่คนอย่างนั้นสักหน่อย เอาเป็นว่าผมจำเป็นต้อง
เลี้ยงดูตัวมันล่ะ”

“ใจคอเกาะไม่บอกฉันสักคำหรือว่าเรื่องราวมันเป็นอย่างนี้”

มารุจล้าปากใจ ชัชพงษ์ไม่ใช่คนเดียวที่ถาม แม้แต่มารดา ก็แอบ
เลียบๆ เคียงๆ อยู่บ่อยๆ ถ้าไม่ใช่เพราะจำเป็น ชายหนุ่มก็อยากบอกความจริง
กับทุกคน หลายครั้งที่เขาท้อเพราะต้องแบกรับภาระหนักไว้เพียงลำพัง

“ผมบอกไม่ได้จริงๆ ครับ”

“ก็ตามใจ แต่พี่ขอเตือนเอาไว้นะ ลงว่าพยาบาลเห็นแก่กับลูก อีก
ไม่นานข้าวนี้จะต้องแพร่ไปทั่วคณะ คอยรับมือให้ดีก็แล้วกัน”

คำพูดของชัชพงษ์เป็นจริงในที่สุด เพราะสัปดาห์ต่อมามารุจก็ถูกบิดา
เรียกเข้าไปพบในห้องทำงาน ประไพและปาริณันท์เรียงกัน ต่างมีสีหน้า
เคร่งเครียด

ข่าวการมีลูกนอกสมรสแพร่ไปไวราวกับเชื้อไข้หวัดนก จากภายใน
ภาควิชาที่ลุกลามไปเรื่อยๆ จนทั่วทั้งโรงพยาบาล แต่ครั้งที่ทำให้ภาคภูมิใจถึงกับ
ตื่นผางคือตอนที่เข้าประชุมกรรมการของโรงพยาบาล ทันทีที่มีคนเปิด
ประเด็น หัวหน้าภาควิชาศัลยศาสตร์ก็แทบจะเอาปัสมาคลุมหัว

“เกาะให้พ่อเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ไ้รู้จ้ะ ตอนนี้คนเขารู้กันทั่วแล้วว่า
แกมีลูก”

“แล้วพ่อจะให้ผมทำยังไงล่ะครับ”

วันนั้นเขาพาดันกล้าไปซื้อชุดใหม่ เด็กชายโตค่อนข้างเร็ว เสื้อผ้า
ที่มีอยู่จึงคับ อีกทั้งมารุจยังอยากซื้อของเล่นเพื่อกระตุ้นพัฒนาการตามวัย
อีกด้วย คงมีใครสักคนเห็นและช่วยกระจายข่าว

“ทำยังไง ถามได้...ก็พาเมียแกมาแต่งงานแต่งงานให้เรียบร้อย

ปล่อยให้มันคาราคาซังแบบนี้มันไม่ดี”

“แต่ต้นกล้าไม่มีแม่ ดังนั้นเรื่องแต่งงานลืมไปได้เลย”

ภารุจได้ ภาควุฒิโมโหสุดขีดลุกขึ้นจากโต๊ะ ใบหน้าอวบอูมแดงก่ำ
จ้องหน้าบุตรชายราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“แกตั้งใจกวณประสาทฉันใช่ไหม”

“ผมเปล่าครับ ผมพูดจริงๆ”

ประไพเห็นว่าสองพ่อลูกกำลังจะทะเลาะกันจึงพูดแทรกขึ้น

“แล้วหนูดาวิกาละลูก ทำไม่รุจไม่ขอเธอแต่งงานแล้วรับต้นกล้าเป็นลูก
เรื่องจะได้จบๆ” ประไพพูดขึ้นบ้าง

“เราเลิกกันแล้วครับแม่”

ประไพหน้าซีด เอนหลังพิงพนัก ปารีณายืนยาดมให้ ตาเหลือบมอง
น้องชายแต่ไม่เอ่ยอะไร

“สมน้ำหน้า ผู้หญิงที่ไหนเขาจะทนได้ จู๋ๆ ก็มีลูกโผล่ขึ้นมา”

“รุจไม่อธิบายให้หนูดาวิกาเข้าใจละจ๊ะ อุตส่าห์รักกันมาตั้งสิบปี
จะจบกันง่ายๆ อย่างนั้นหรือ”

“ไม่มีประโยชน์หรอกครับแม่ ในเมื่อต้าเขาเลือกแล้ว ผมคงทำอะไร
ไม่ได้อีก”

“เป็นเพราะแกไม่ยอมบอกความจริง คนเขาลือกันให้เชตว่าแกทำ
ผู้หญิงท้อง แคมยังไม่ยอมสอบสัมภาษณ์ไปต่างประเทศ เพื่อนๆ ที่มูลนิธิ
ของแม่แกก็ถามกันให้วุ่นวายไปหมด”

ประไพก็พลอยได้รับผลกระทบนี้ไปด้วย เนื่องจากเป็นประธาน
มูลนิธิเพื่อเด็กและสตรี ดังนั้นทุกคนจึงพากันสนใจ แต่พอมีคนถามเมื่อไหร่
ประไพกลับไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร

“แต่มันเป็นเรื่องส่วนตัวของผม”

“ฉันก็ไม่อยากยุ่งหรอกไว้ย...ถ้านามสกุลที่แกใช้อยู่มันจะไม่ใช่ของฉัน
กะอีแค่พูดออกมามันยากตรงไหน”

“ฉันผมจะพาต้นกล้าไปอยู่ที่อื่น”

ภารุจเคยคิดว่าสักวันต้องเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น จากที่คิดว่าไม่มีใครสนใจ แต่สังคมเมืองไทยนั้นแคบ เขาไม่อยากจะจุดต่างพร้อยของตระกูล แต่ก็ยังติดต่อกับคนมารับภาระต้นกล้าไม่ได้ ตำแหน่งคนบดีสำคัญต่อภาคภูมิมาก หากมีเรื่องฉาวโฉ่ความหวังก็อาจจะพังพินเสียจริงๆ

“ฉันต้องการความจริง ไม่ได้ให้แก้หนีปัญหา ฉันรู้ว่าเด็กนี้ไม่ใช่ลูกแท้ แต่แก้ต้องรับผิดชอบแทนใครสักคนใช่ไหม แล้วทำไมไม่พูดออกมา”

“เด็กนี้ไม่ใช่ลูกจริงจ้ะหรือ”

ภารุจนิ่งไม่เถียง แต่ไม่ยอมตอบ แม้อยากจะเอ่ยปากใจจะขาด

“เขียนแบบนี้ แสดงว่าไม่ใช่...ฉันมันเป็นลูกใคร” ภาคภูมิตะโกน

“ผมบอกไม่ได้”

“แม่ไม่เข้าใจเลยรุจ เมื่อก่อนลูกเป็นเด็กดีพูดง่าย บอกมาเถอะ พ่อกับแม่จะได้ช่วยแก้ปัญหา ยังไงก็คนในครอบครัวเดียวกันนะ” ประไพกล่อม

ภารุจก้มหน้านิ่ง มือกำแน่น ไม่ปฏิเสธอีกแต่ก็ไม่ยอมตอบ

“แกมันคือด้านจริงๆ นี่แกจะไม่สนใจอะไรเลย ปล่อยให้พ่อแม่ต้องโดนนินทาซ้ำแล้วซ้ำอีกใช่ไหม ปล่อยให้ลูกอกตัญญู”

ภาคภูมิตะโกนกร้าว เมื่อออกแรงมากก็รู้สึกแน่นหน้าอก ไบหน้าอุมซัดเฟือด พักหลังบิดามิโรคประจำตัวคือหัวใจเต้นผิดปกติเพราะเหตุนี้ ช่วงหลังท่านถึงงดอยู่เวรและเลิกผ่าตัด หันมาทำงานบริหารแทน

“คุณพ่อ เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ปาริณาเข้าไปประคอง แต่ภาคภูมิสะบัดออก เขาจ้องหน้าบุตรชายและบุตรสาวด้วยสีหน้าเหือดดาล

“พ่อเป็นยังไงบ้างครับ”

“ไม่ต้องมายุ่ง แกทั้งสองคนนั้นละ ยายปากี่ตัวดี ถ้าไม่ใช่เพราะแกทำตัวอย่างที่ไม่ดีให้ห้อง คงไม่เกิดเรื่องแบบนี้”

“คุณพ่อ” ปารีณาน้ำตาซึม

“แต่พ่อครับ พี่ปาไม่เกี่ยว”

“ไม่เกี่ยวได้ไง ดวงชวयेอะไรของฉัน มีลูกสาวก็ทำเรื่องขายหน้า มีลูกชายจู้ๆ ก็อุ้มเด็กที่ไหนไม่รู้เข้ามาในบ้าน แกลยาก็ให้ฉันต้องอับอาย ขายหน้าผู้คนเหมือนตอนที่สาวแก๊งนั้นสิ บอกความจริงมา ไม่อย่างนั้นก็พาไอ้เด็กคนนี้ออกไปจากบ้านได้เลย ให้มันไปอยู่กับพี่เลี้ยงสองคน ฉันจะไม่ยอมช่วยแกอีก”

“บอกคุณพ่อสิจริง ดุสิเห้ย คุณพ่อไม่สบายแล้ว สิ่งที่คุณพ่อต้องการคือความจริงเท่านั้น” ประไพขอร้อง

“ผมทิ้งต้นกล้าไม่ได้ ถ้าการที่ผมมีลูกทำให้วงศ์ตระกูลเสื่อมเสีย ผมจะลาออกจากการเป็นอาจารย์”

“คิดดูให้ดีก่อนดีไหมอาจารย์จู้”

อาจารย์สมพงษ์คือหัวหน้าภาควิชาสถิติศาสตร์ซึ่งภาจุลลังก์ได้อยู่เมื่อเห็นของขาววอนบ่นโตะก็เรียกอาจารย์หนุ่มเข้ามาพบทันที เขาไม่ยอมเซ็นอนุมัติแล้วยังเกลี้ยกล่อมให้ภาจุลเปลี่ยนใจ

“ผมตัดสินใจแล้วครับอาจารย์ ขึ้นอยู่ต่อไป ชื่อเสียงของพ่อจะยิ่งเสื่อมเสีย”

“แต่ผมก็ยังไม่เข้าใจ ถ้าลาออกจากการเป็นอาจารย์ คุณจะไปทำอะไร”

“ผมจะไปสมัครงานโรงพยาบาลรัฐ หรือไม่ก็ไปอยู่ศูนย์บริการสาธารณสุข”

“น่าเสียดาย คนมีฝีมืออย่างคุณ ทั้งการผ่าตัดและประสบการณ์ เอาเป็นว่าผมจะให้คุณลาพักร้อนจนกว่าจะรู้สึกดีขึ้น ถึงตอนนั้นค่อยมาคิดอีกที”

“ขอบพระคุณอาจารย์มากนะครับที่กรุณาผมมาตลอด แต่ผมตัดสินใจดีแล้ว”

ภาคภูมิถึงกับไม่ยอมพูดกับบุตรชาย ส่วนประไพก็เอาแต่ร้องไห้
ปาริณาพยายามเกลี้ยกล่อม แต่ชายหนุ่มกลับปฏิเสธ

“ลองคิดดูอีกสักหน่อยไม่ดีหรือ”

ภารุจประนมมือไหว้ ขอบตาแดงก่ำ

“ผมคิดดีแล้วครับ ผมอยากให้อาจารย์ทราบที่ผมลำบากใจ แต่ก็
จำเป็นจริงๆ”

“ก็ได้ ถ้าคุณคิดว่าตัดสินใจดีแล้ว ผมก็จะไม่ห้ามอีก ส่วนเรื่องงาน
ถ้าผมเสนอโรงพยาบาลแห่งหนึ่งให้ คุณจะสนใจไหม”

ภารุจพยักหน้าเป็นประกาย เขารับฟังรายละเอียดต่างๆ อย่างมี
ความหวัง โรงพยาบาลแห่งนี้ตั้งอยู่ในจังหวัดน่าน ห่างจากกรุงเทพฯ แม้จะ
เป็นโรงพยาบาลสามสิบเตียง แต่สามารถผ่าตัดได้เพราะมีวิสัญญีพยาบาล
เนื่องจากคัลยแพทย์คนเก่าลาออกไปอยู่โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพฯ
ตำแหน่งจึงยังว่าง

“ผมรู้จักกับผู้อำนวยการที่นั่น ครึ่งก่อนที่มาประชุมกรุงเทพฯ ยังนัด
กินข้าวด้วยกันเลย”

“จริงหรือครับอาจารย์ ผมสนใจ ผมอยากทำงานต่างจังหวัด จะได้
มีโอกาสใช้วิชาความรู้ช่วยคนไข้ได้มากขึ้น แต่บังเอิญคุณพ่ออยากให้
เป็นอาจารย์”

“บอกตรงๆ นะ ผมเสียดายมาก สมัยนี้อาจารย์ที่หนุ่มเอย่างคุณ
หาได้ยาก”

“โอ้ อาจารย์ครับ ถึงไม่มีผมก็จะมีรุ่นน้องที่จบมาใหม่ หลายนคน
สอนเก่งกว่าผมด้วยซ้ำ ผมเองก็ไม่อยากลาออก แต่ไม่มีทางเลือก”

“เอาเถอะ ถ้าคุณตัดสินใจแน่นอนแล้วผมจะฝากงานให้ นับว่าเป็น
โชคดีของโรงพยาบาลที่ได้บุคลากรดีๆ แต่จำเอาไว้นะภารุจ หากวันไหน
คุณอยากกลับมาเป็นอาจารย์ ขอให้บอก ผมจะเก็บตำแหน่งไว้รอคุณ
เสมอ”

“ขอบพระคุณอาจารย์มากนะครับ”

“ไม่เป็นไร...ขอให้เข้มแข็งนะ ผมเชื่อว่าคนดีๆ อย่างคุณไปอยู่ไหน ก็ไม่ลำบากหรอก คำติฉินนินทานะเรื่องเล็ก อีกหน่อยคนก็ลืมไปเอง ก็เหมือน พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์นั่นละ พรุ่งนี้ก็ถึงถึงขยะไปแล้ว”

พาดหัวข่าวของหนังสือพิมพ์ในสัปดาห์นี้มีแค่เรื่องเดียว

‘นางเอกสาวเก็บตัวเงียบ ไม่อยากให้สัมภาษณ์’

‘นิรณัฐสุดซึ้ง ต้องสูญเสียเพื่อนรักไปอย่างไม่มีวันกลับ’

‘ตำรวจมุ่งปมคู่สาว ระดมกำลังออกตามหาคนร้ายสวมหมวกไหมพรม ใครพบเบาะแสแจ้งด่วน’

สำหรับนักข่าว การตายของอรปริยากี่แค่ข่าวชิ้นหนึ่ง แต่สำหรับ นิรณัฐแล้วสำคัญยิ่งกว่านั้น

นางร้ายสาวคือเพื่อนคนเดียวในวงการ นับตั้งแต่เข้ามาทำงานบันเทิง นิรณัฐก็พบแต่คนไม่จริงใจ เพราะไม่รู้ว่าจะไว้วางใจใครได้บ้าง หญิงสาวจึงสร้างกำแพงกันทุกคนเอาไว้ ยกเว้นอรปริยา

ทั้งคู่มีนิสัยคล้ายกัน อายุใกล้เคียงกัน เมื่อได้ร่วมงานกันบ่อยๆ ก็ยิ่งสนิทสนมมากขึ้น แม้ในใจทั้งสองจะเป็นศัตรู แต่นอกจกกลับสนิทสนม กลมเกลียวไม่ต่างกับพี่น้อง ไม่นึกเลยว่าการอยากให้เป็นเพื่อนรักมีชีวิตส่วนตัว โดยไม่ยอมชักใช้รายละเอียดต่างๆ กลับทำให้อีกฝ่ายถึงแก่ความตาย

...หล่อนพลาด และตอนนี้อรปริยาก็ตองจากไปอย่างไม่มีวันกลับ...

นิรณัฐร้องไห้จนตาบวม ยิงอยู่คนเดียวก็ยิ่งฟุ้งซ่าน จากที่เคยมีงานทำ ทั้งถ่ายละครถ่ายแบบ ตอนนี้ต้องงดหมด หล่อนใช้เวลาสองสัปดาห์ เก็บตัวอยู่แต่ในบ้านตามคำสั่งของตำรวจ จะมีบ้างตอนที่ออกไปร่วมงานศพ อรปริยาในตอนเย็น บิดาของหล่อนจ้างบอดี้การ์ดตัวโตสองคนมาช่วยดูแลความปลอดภัยให้ เขาทำหน้าที่ขับรถพาหล่อนไปวัด แถมยังช่วยกันกองทัพ นักข่าวไม่ให้เข้ามาสัมภาษณ์

โทรศัพท์มือถือสั่น นีรณฐมองหน้าจอ หลอนไม่ยอมรับสายใครเลย ตลอดสองสัปดาห์ แต่ตอนนี้พอเห็นเบอร์หน้าจอ ตาก็เบิกกว้าง

“พี่ณัฐ”

นีรณฐพึมพำเสียงสั่น เขาเป็นแฟนหลอน ทั้งคู่พบกันในงานเลี้ยง ตอนนั้นนีรณฐยังไม่เข้าวงการ แต่เพิ่งมีเมวมองมาทาบทาม หญิงสาวกำลังลังเลว่าจะเป็นดาราดิหรือไม๊ ณัฐนนท์เป็นคนเดียวที่เห็นด้วยและช่วยให้เดินหน้าเต็มกำลัง

หลอนคิดว่าเขาเป็นเหมือนคนรวยทั่วๆ ไปที่เอาแต่ใจ แต่หลังคบกันแล้วถึงได้รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายอบอุ่น

ณัฐนนท์เข้ามาในหัวใจหลอนตอนไหนก็ไม่รู้ สุดท้ายนีรณฐก็ตัดสินใจคบเขาเป็นแฟน แม้จะไม่ได้หวานออกสื่อ เพราะนางเอกอย่างหลอนต้องรักษาภาพลักษณ์ แต่ก็มั่นใจว่าเขาคือคนที่ใช่

“น้ำเป็นยังไงบ้าง”

“พี่ณัฐหายไปไหนมา น้ำโทร. หาตั้งหลายครั้งทำไมไม่รับ”

พอตั้งสติได้ดาราสาวก็เปิดฉากต่อว่าทันที ในช่วงวินาทีที่หลอนเคืองกว้างทำอะไรไม่ถูก อยากได้ที่พัก ณัฐนนท์ก็กลับหายหน้าไป หลอนพยายามโทร. หาแต่ก็ติดต่อไม่ได้

“โธ่ น้ำใจเย็นๆ สิ พี่ไปต่างประเทศเพิ่งกลับมา พอลงเครื่องก็โทร.หาน้ำทันที พี่เพิ่งรู้ข่าวจากหนังสือพิมพ์ เป็นยังไงบ้าง ตกใจไหม”

เพราะน้ำเสียงทุ้มลึกแบบนี้หรือเปล่า นีรณฐถึงไม่เคยโกรธแฟนหนุ่มลงสักที หลอนรักเขาหมดหัวใจจนมองข้ามข้อเสียทุกอย่างไปได้ แม้หลายครั้งจะอดน้อยใจที่นักธุรกิจอย่างเขาไม่มีเวลาให้ แต่สุดท้ายแล้วก็ต้องยอมชายหนุ่มอยู่รำไป

“น้ำคิดถึงพี่ณัฐมาก น้ำกลัว”

“เอาอย่างนี้ดีไหม พี่จะไปหาน้ำที่บ้าน เราออกไปหาอะไรกินสักหน่อยดีไหม”

“แต่คุณตำรวจไม่ให้น้ำออกจากบ้านจนกว่าจะจับตัวคนร้ายได้”

การเก็บตัวอยู่กับบ้านทำให้ยิ่งฟุ้งซ่าน หลายครั้งที่หล่นถึงกับกล้วบ้านตัวเอง ทุกครั้งที่เปิดประตูห้องนอนจะเห็นภาพเพื่อนสาวซ้อนทับกัน หล่นต้องพึ่งยานอนหลับจึงข่มตาลงได้

“แล้วเมื่อไหร่ล่ะ น้ำก็รู้ว่าตำรวจไทยทำงานช้าจะตาย ถ้าเป็นเมืองนอก ปานนี้ได้ตัวคนร้ายไปแล้วมั้ง”

ทายาทนักธุรกิจดังพูดเหยียดๆ ครอบครัวยาวรวย ชายหนุ่มเติบโตในอเมริกา ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นตั้งแต่เล็ก เขาเคยพูดเสมอว่าอนาคตไม่ได้อยากอยู่เมืองไทย

“น้ำไม่รู้ แต่คุณตำรวจกำชับไว้ เขาบอกว่าน้ำอาจมีอันตราย” นිරัณฐ์แย้ง

“นั่นมันหมายถึงกรณีที่น่าไปกับคนอื่น แต่ถ้าไปกับพี่รับรองได้ พี่จะดูแลน้ำอย่างดี หรือว่าน้ำไม่ไวใจพี่”

“ไม่ใช่ไม่เชื่อ แต่น้ำ...”

“ก็ตามใจนะ ถ้าน้ำอยากอยู่บ้าน พี่ก็ไม่รบกวน...”

ณัฐนันท์เสียบ นางเอกสาวนิ่ง ครุ่นคิด น้ำเสียงแฟนหนุ่มบ่งบอกว่ากำลังโกรธและน้อยใจ หากปฏิเสธเขาคงหายหน้าไปเหมือนอย่างเคย หล่นไม่ได้อยากอยู่คนเดียวและอยากหาใครสักคนที่ไวใจได้เพื่อระบายทุกเรื่อง

“ก็ได้ ถ้างั้นพี่ณัฐมารับน้ำที่บ้านได้ไหมคะ น้ำจะรอ”